P. 1634

1942 ANUL XXI No. 1—2

REVISTA CAVALERIEI

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

TIPOGRAFIA CAVALERIEI SIBIU — 1942

220005

MEMBRII FONDATORI

Ianuarie 1914

16 APR. 2014

„STAFETA"

Sub Inaltul Patronaj
ale A. S. R. Principele Ferdinand
General de Corp de Armată
Inspector General de Armată şi al Cavaleriei

COMITETUL DE DIRECŢIE

Preşedinte :	General Bogdan Gheorghe
Membrii :	General Cerchez Alexandru
	„ Pretorian Eraclie
	„ Socec Alexandru
	„ Herescu Ioan
	Colonel Băjescu Alexandru
	„ Topîicescu Ion
	„ Basarabescu Grigore
	„ Greceanu Petre
	„ Bottea Nicolae
	„ Călinescu Alexandru

COMITETUL DE REDACŢIE ŞI ADMINISTRAŢIE

Director :	Colonel Praporgescu David
Membrii :	Lt. Col. Scărişoreanu Romulus
	Maior Călinescu Ion
	„ Davidoglu Cleante
	„ Iacobini Gheorghe
	Căpitan Stîrcea Traian
	„ Bădulescu Savian
Secretar	Căpitan Bădulescu Savian

1942 ANUL XXI No. 1—2

REVISTA CAVALERIEI

Cuprinsul:

		Pag.
1. **Călăreţi, sus inimile!**	*Colonel Adrian Dimitriu-Şoimu*	3
2. **Fragmente din Operaţiunile Reg. 13 Călăraşi, dela 12—29 August 1941.**	*Colonel Georgescu Alex.* .	6
3. **Operaţiunile Reg. 4 Roşiori „Regina Maria" în lupta dela Kosos (Ucraina)**	*Căpitan de rezervă Nicolae Dianu* . . .	21
4. **Eroii călăreţi: Lt.-Colonel Dan Tarnoschi, Maior Petre Şerban, Căpitan Petit Eugen, Locotenent Dinu Husărescu**		29
5. **In urmărirea inamicului**	*Maior Găisseanu Panait* .	48
6. **Cunoaşterea, întrebuinţarea, îngrijirea şi conservarea harnaşamentului**	*Colonel Eftime Cantea* . .	63

TIPOGRAFIA CAVALERIEI SIBIU — 1942

Biblioteca Judeteana ASTRA
21824
21824P

ălăreţi, sus inimile!

Ecoul faptelor de arme ale călăreţilor noştri a depăşit de mult fruntariile mărite ale Ţării.

Nu este săptămână în care articolele elogioase ale ziarelor aliate să nu se întretae cu Ordinele de Zi date de Inaltele Comandamente, german şi român, preamărind fie eroicile rezistenţe, fie năprasnicele atacuri ale unităţilor de cavalerie.

Incepând cu străbaterea în iureş a plaiurilor Bucovinei, trecerea năvalnică a Prutului şi alungarea fără răgaz a hoardelor bolşevice din Basarabia, străpungerea surprinzătoare a cazematelor Nistrului şi urmărirea vertiginoasă între Nistru, Bug şi Nipru, urmată apoi de trecerea acestui fluviu şi traversarea Stepei Nogailor, cu încordată cerbicie a încleştărei dintre Nipru şi Marea de Azov, încununată de contra-ofensivă răsbunătoare a bătăliei dela această Mare şi în sfârşit vijelioasa revărsare în peninsula Crimeii, cu asediul Sevastopolului şi impetuoasa recucerire a Feodosiei, toate acestea ne dau dreptul de a fi mândri de luptele, sufletul măreţ şi jertfele generoase ale Cavaleriei.

Dar fără să vrei, gândul te poartă înapoi la timpurile când până în preajma războiului, nu se vorbea decât de reducerea sau transformarea — mergând până la desfiinţare — a acestei . . . Cenuşerese.

Cărţi nenumărate, numere întregi de reviste militare nu tratau decât problemele motorizărei Cavaleriei, care ajunsese — cu drept cuvânt — calul de bătae al tuturor speculaţiilor sofistice.

Iar ca încheiere, am asistat — în anul din ajunul războiului, la scena — cel puțin uimitoare — ca reorganizarea armei noastre să fie prezidată de un foarte bine intenționat ofițer de Stat Major, Locot. Colonel de artilerie, ajutat de un Căpitan, ofițer de Stat Major, deastădată de . . . Cavalerie.

Cum pe atunci comandam o brigadă de cavalerie la Hârlău și dețineam printr'o întâmplare fortuită și Comanda Diviziei a 4-a de Cavalerie, (Domnul General Comandant al Corpului de Cavalerie, găsindu-se în misiune la Moscova, fusese înlocuit provizoriu la comandă, cu Comandantul titular al Diviziei 4-a Cavalerie), am avut curiozitatea de a asista, la Comandamentul Corpului de Cavalerie dela Botoșani, la întrunirea Șefilor de Stat-Majore ale Corpului și Diviziilor 2, 3 și 4 Cavalerie, în care delegații M. St. Major de mai sus, urmau să dea instrucțiuni — la fața ocului — în urma reorganizărei armei noastre, asupra măsurilor de transformare a vechilor Divizii de Cavalerie, în noile Brigăzi mixte, cu regimente călări și purtate.

Nu mai vorbesc de durerea pe care am simțit-o, când ambele mele regimente din brigadă, cu o veche tradiție, au trebuit să-și verse caii, pentru a se transforma în regimente purtate, cu . . . . speranța primirei — într'un viitor îndepărtat — a mașinilor, care nu au mai sosit nici după începerea războiului.

Și astfel, s'au desființat regimente călări, care își aveau existența lor de atâția zeci de ani, pentru a nu pune în locul lor — deocamdată nimic — și asta uumai la câteva luni înainte de începerea războiului, pentru ca — după 6 luni de operațiuni — să se pună din nou chestiunea reîncălecării regimentelor, care nu au avut norocul, din cauza împrejurărilor, să dispună de mașini.

Iar zilele trecute, vorbind cu un Colonel de Cavalerie german, adus ca instructor la noi, acesta îmi spunea:

„— La D-vs., spre deosebire de ce a fost la noi, problema motorizărei (adică a transformărei) Cavaleriei, nici nu trebuia pusă.

— La noi, prezența uneia, sau a două Divizii de Cavalerie, ce ne mai rămăsese, nu mai însemna nimic, față de numărul enorm al Divizillor motorizate. După războiu însă, nu știu dacă nu se va pune și la noi — din nou — chestiunea reînființărei Diviziilor de Cavalerie.

— La D-vs. este cu totul altceva. Păstrați Cavaleria păstrați spiritul cavaleristic, dobândit prin cal și obișnuința riscurilor și a învingerei oricărui obstacol.

Cavaleria trebuie — însă — întrebuințată în masă, căci o singură brigadă (și aceia fără toate mijloacele) nu poate realiza nimic".

Și iată cum, numai după 6 luni de operațiuni, Cavaleria își recapătă prestigiul la care avea dreptul, constatându-se totodată că reorganizarea realizată în condițiunile arătate mai sus, nu corespundea principiilor de întrebuințare cerute de nevoile operative actuale, necesitând a se reveni — în mare parte — la organizarea anterioară a regimentelor de cavalerie.

Generațiile de călăreți ale Voevozilor noștrii începând cu acei ai lui Ștefan cel Mare și Sfânt, care au învins hoardele tătărești, la Lipnic, străbătând apoi întreaga țară a Crimului până la Caffa (Feodosia de azi) urmașii celor ce s'au jertfit, înscriind pagini glorioase în istoria țării, la Robănești, Prunarul, Cicraci, Oituz și Buda-Pesta.

Sufletele tinere ale călăreților noștri, care au sângerat sau și-au înăbușit revolta la cedarea teritoriilor sfinte ale Bucovinei și Basarabiei, Transilvaniei și Cadrilaterului, nu așteptau decât cuvântul de eliberare, rostit de Conducătorul Statului — călăreț între călăreți — ca să le deschidă larg spațiul acțiunilor întreprinzătoare, singurul care putea egala avântul inimilor lor, și au uimit lumea și armatele cele mai temerare, cu faptele lor legendare.

Și iată, îmi răsar în minte cuvintele profetice ale celui mai nobil reprezentant al Cavaleriei noastre, Generalul George Moruzi, care la o manevră regală din Moldova, când unitățile sale de cavalerie fuseseră puse să acționeze într'un spațiu foarte îngust, ne spunea:

„Cavaleria are nevoie de spații mari, ca să manevreze și de suflete mari, ca s'o înțeleagă".

A trebuit să vie Conducătorul nostru, el însuși călăreț fără frică și fără prihană, ca să hărăzească Cavaleriei române, *spațiul cel mai larg al redobândirei și consolidărei hotarelor noastre*, și a da astfel prilej călăreților noștri, ca să ridice la apogeu — virtuțile de veacuri ale acestei arme.

Deaceia, încrezători în Dumnezeu și destinul Neamului, în icoana Regelui și vrednicia Conducătorului, vă spun în aceste clipe de înălțare:

„CĂLĂREȚI, SUS INIMILE!"

Colonel **Adrian Dimitriu Șoimu,**
Directorul Superior al Cavaleriei

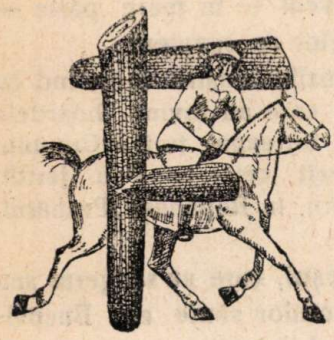

Fragmente din operațiunile Reg. 13 Călărași,

dela 12—29 August 1941

La 12 August, regimentul a trecut Nistrul, după o așteptare de 4 zile în regiunea Vadul lui Vodă, ca să ia parte la bătălia ce să dădeá pentru cucerirea Odesei. (Schița No. 1)

Inimile călăreților tresăltau de bucurie, la ideia intrării în luptă pentru izbânda crucei și pentru stârpirea blestematei hidre bolșevice.

Ordinul de operație era foarte scurt, conținea numai câteva rânduri, prin care se spunea direcția, locul de staționare la finele etapei și ora trecerii bătrânului străjuitor de graniță românească, Nistrul.

Mișcarea trebuia să se efectueze numai noaptea, dar, cum de câtăva vreme ploua zilnic ore întregi, și lunca Nistrului era plină cu apă, iar unicul drum care șerpuia dela *Vadul lui Vodă*, punct de trecere la pod — către *Grigoriopol*, era complect desfundat, fiindcă numai pe aici se făceau majoritatea transporturilor necesare alimentării frontului, s'a hotărât ca mișcarea trenurilor — în regiunea inundată — să se execute pe lumină.

Ideia a fost salvatoare, altfel riscam să lăsăm coloana călare fără trenuri, căci, dela ora 20, albia râului a început să crească vertiginos, obligând demontarea podului și întreruperea circulației dela ora 23 mai departe. — Străbaterea celor 6 Km. de drum, plin cu băltoace și făgașuri, în care furgoanele și

toate căruţele regimentare intrau în noroi până la osii, a fost cea mai grea luptă de acest fel ce am putut-o da cât am străbătut meleagurile Basarabiei.

Toţi călăreţii au roit în jurul vehiculelor, cu umărul alături de caii ce sforăiau şi întindeau de atelage, de erau gata să iasă prin ham, de atâta greutate.

În zori, ridicam pantele dealurilor dela Est de Nistru, presărate cu cazematele nelegiuiţilor bolşevici, distruse în parte de năpraznicul bombardament al artileriei şi aviaţiei, iar altele de către vitejii noştri luptători.

Către ora 4, regimentul ajunge la Grigoriopol, unde se opreşte ca să odihnească puţin trupa şi caii, chinuiţi de mizeria drumului ce făcuse.

S'a dat ceaiul şi hrană la cai timp de $1^1/_2$ oră după care s'a pornit mai departe, pentruca la 13 August, ora 11, să ajungem la Catargi, localitate de staţionare pentru acea zi.

Frăgezimea aerului dimineţii a înviorat pe călăreţi; executând 2/3 din etapă, ca şi cum n'ar fi trecut o noapte de peripeţii.

Toţi erau voioşi şi plini de glume, la adresa rusului, care presărase peste tot locul câte ceva, din frumoasele-i scule cu cari luptase la Prut, Nistru şi mai departe către Odesa.

Ziua de 13 ne-a purtat noroc, căci deşi am mers numai pe zi, n'am avut plăcerea să fim vizitaţi de nici un avion inamic, probabil erau ocupate la Odesa, iar faima aviaţiei noastre trecuse de mult hotarul Bugului şi mai spre răsărit.

Mişcarea s'a executat pe unităţi, cu distanţe mărite, iar în fiecare Escadron pe grupe la intervale, pentru a evita orice surpriză din partea bondarilor roşii.

Trenurile complet camuflate cu frunze de copaci, pe grupe de câte 5 vehicule îţi dădea impresia unei liziere dinţate de pomi, care se mişcau ritmic la comanda şefului respectiv.

Dar nici nu am ajuns bine în cantonament şi motociclistul chemă pe Comandanţii de regiment la Brigadă, unde primim ordinul pentru continuarea imediată a deplasării în marş forţat, ca să ne găsim în dimineaţa de 14 Aug. 1941, în zona *Rontancencov*, localitate situată la 30 Km. Nord Odesa, gata de operaţiuni.

Deşi eram de 24 ore în mişcare şi oboseala începuse să apară pe unele feţe mai firave, totuşi vestea plecării către Odessa a avut darul să remonteze pe toţi şi, după câteva ore de repaus,

în care timp s'a hrănit trupa şi caii, am pornit din nou, pentru a executà o etapă aproape egală cu cea precedentă.

S'a mers o noapte şi jumătate din zi ; mişcarea se făcea în apropierea adversarului şi grija cea mare era să nu fim descoperiţi de aviaţia duşmanului, care ne-ar fi urmărit la sigur, pentru a ne măcina înainte de a intra în luptă.

In după amiaza zilei de 14 August, ajungem la Pontancencov, fără să se fi petrecut vreun eveniment important.

Ordinul de operaţie prevedea un dispozitiv articulat de aşteptare. Brigada fiind rezerva de armată.

S'a dat ordin pentru executarea strictă a măsurilor de camuflaj şi a recunoaşterilor impuse de misiune.

Grija cea mare era apărarea antiaeriană ; avioanele roşii ne vizitau foarte des, aproape din 2 în 2 ore.

Presimţeau, propabil, că li se pregăteşte lovitura cea mare şi căutau să afle unde-i masat grosul forţelor noastre.

Primul bombardament aerian l'am înregistrat în noaptea de 14/15 August 1941, când o escadrilă roşie ne-a dat ocazia să auzim simfonia produsă de obuzele înaripate, vărsate din pântecele păsărilor de oţel.

Au căzut peste 15 bombe în mijlocul escadroanelor, dar fără nici un efect ; luptătorii crucei au fost păziţi de părintele lor ceresc.

Până la 16 August, am stat pe loc, în aşteptarea spargerii frontului, pentru a depăşi infanteria şi a urmări pe bolşevici. Dar ziua loviturei supreme amânându-se cu 48 ore, s'a făcut o nouă regrupare de forţe.

Am fost deplasaţi în noaptea de 16 August, în zona *Severinovca*, pentru a interveni la nevoe în sectorul Hagibei, unde adversarul presa puternic trupele române.

In dimineaţa zilei de 17 August, regimentul staţionează la 1,1/2 Km. West Severinovca, în pădurea fără nume, într'un dispozitiv articulat de aşteptare şi în măsură : fie de a ocupa o poziţie pentru a opri pe inamic, dacă detaşamentul Hagibei este obligat să cedeze teren, fie să acţioneze ofensiv spre S. E., în sprijinul Brig. 1 Cav.

Aci am rămas până la 21 August, în care timp am urmărit declanşarea ofensivei generale asupra Odesei, care se desfăşura în sectoarele dela West Limanul Hagibei.

Trupa şi ofiţerii şi-au oţelit sufletele, fiind martori oculari

la acțiunea stângii Div. 15 Inf., care ataca pe înălțimele dela West liman.

Din zori și până în noapte târziu clămpănitul armamentului automat și grohăitul artileriei grele nu a încetat nici o clipă.

Citeai pe fețele tuturor mândria neamului românesc, căci atacul progresa zilnic, cu toată dârzenia rezistenței adversarului.

Spectacolul ce-l aveam în față, era măreț și înălțător. Priveam și învățam de data asta cum trebue să lupte și să moară un ostaș pentru biruința crucei și scumpei noastre țări.

Tot aici am învățat să ne ordonăm mișcările și a face educația voinței în toate direcțiunile, căci stăteam pe locuri unde apa și hrana veneau numai pe întuneric, mișcarea fiind supravegheată de păsările de oțel bolșevice.

După 3 zile de așteptare, ardeam de nerăbdare să intrăm în luptă și nu trecu nici 24 ore și dorința ni se împlini.

Ordinul de operație suna astfel :

„Deplasare în noaptea de 21/22 August 1941, în regiunea *Blagadognaia*, unde vom primi noui ordine".

Mergeau fiii Banatului cu bucuria acelora cari doreau să contribue cu sângele lor la rentregirea României Mari.

La 22 August, sosind în Blagadognaia, descălecăm pentru a continua mișcarea de apropiere pe jos și ocupa înălțimele dela *Nord Bujalik*.

Regimentul constituia rezerva de C. A., cu misiunea de a interveni către Sud și S. E., în sprijinul Detașamentului Colonel Poenaru și al Brig. 1 Cavalerie.

După ce am dirijat regimentul în dispozitiv, am luat personal legătura cu P. C. al grupărilor în sprijinul cărora trebuia să intervin.

Deși drumurile în zonă erau bătute chiar la apariția oamenilor izolați, totuși m'am deplasat cu o mașină de recunoaștere la P. C. înaintat al Brig. 1 Cav.

Artileria Călăreață era în plină acțiune, ca să oprească un contraatac rusesc ce progresa în sectorul Reg. 2 Roșiori. Comandantul Secund al Brigadei — Colonel Munteanu — conducea acțiunea și raportându-i misiunea ce o aveam, m'a rugat să apropii repede unitatea, pentru a evita o eventuală surpriză, Brigada fiind încercată mult, în lupte continui.

Am plecat imediat spre locul de primă destinaţie al regimentului şi găsindu-l sosit, am dat direcţia şi misiunea şi am pornit la drum, în formaţiune de apropiere, cu intervale mărite, contra artileriei şi aviaţiei.

Personal am încălecat şi precedând coloana, m'am dus la P. C. al Brig. 1 Cav., ca să mă informez asupra ultimei situaţiuni şi să primesc misiunea.

Eram fericit că voi interveni în sprijinul fraţilor călăreţi, cu care până mai eri am lucrat în aceiaşi Divizie, pe frontiera de West. Cum situaţia la sosirea mea se îmbunătăţise complet, contra-atacul fiind oprit de bravii roşiori, ne-am înapoiat pe vechiul loc înălţimele Nord Bujalik.

Cerul se înourase deabinelea şi stropi de ploae începuse să mai răcorească atmosfera.

Deodată un vuet de obuz străbate pe deasupra capetelor noastre şi cade spărgându-se cu sgomot infernal în flancul stâng al formaţiei.

Toţi am fost într'o clipită la pământ, dar seria salvelor s'au ţinut lanţ şi abia ne-am mai putut mişca ca să ieşim din pârjolul focului în care intrasem.

Şi de data asta cel de sus ne-a protejat, asvârlind în regiune o ceaţă groasă cu ploae torenţială, orbind pe bolşevici şi salvând sufletele celor care veneau să lupte pentru biruinţa crucei.

Am scăpat din focul satanei destul de uşor, având numai 4 răniţi, continuând a rămâne în dispozitiv de aşteptare la Nord Bujalik, într'un câmp de floarea soarelui, care ne proteja de vederile observaţiei terestre şi aeriene.

Noaptea de 22/23 August, a fost o noapte umedă, căci ploaia n'a contenit decât spre dimineaţă.

Trupa şi ofiţerii au stat de veghe, neputându-se odihni din lipsa adăposturilor, dar totuşi cu moralul ridicat.

La 23 August:

Ziua de 23 August, plină de un soare binefăcător a servit drept remontare a tuturora pentru ca după amiază să pornim din nou la lucru. Către ora 15, regimentul primeşte misiunea de a înlocui Det. Colonel Poenaru, care ocupa, cu un regiment de infanterie şi 3 baterii artilerie, sectorul cuprins între *Limanul Adjali Bujalic şi Valea Nemeţeala, pe aliniamentul*

Schiţa No. 1

SCHIŢA
CU MARŞUL REG. 13 C.
DELA VADUL LUI VODĂ PÂNĂ LA EST ODESSA
GRIULENI
SIBEKA
GRIGORIOPOL
VADUL LUI VODĂ
R.13 C.
CHIŞINĂU
NIKOLAEVKA
POLEZNAJA
NOVOPIETROWSKAJA
GLÜKSTAL
KATARGI
BUZINOVO
BARANOVO
KOL. BOL. BUJALIK
ADAMOVKA
BIELCA
SEVERINOVKA
SIMANOVKA
MARINOVKA
BLOGODATNAIA
KOL. KUBANKA
KOL. MIC BUJALIK
GRIGORIEVKA
SUMIRKA
ODESSA
TIGHINA
BASARABIA
Nistru
Limanul Nistrului
MAREA NEAGRĂ
LEGENDA
Regimentul 13 Călăraşi
Itinerariul urmat de R.13 C. până în regiunea C.58
BIELCA
Localităţile prin care a trecut R.13 C.

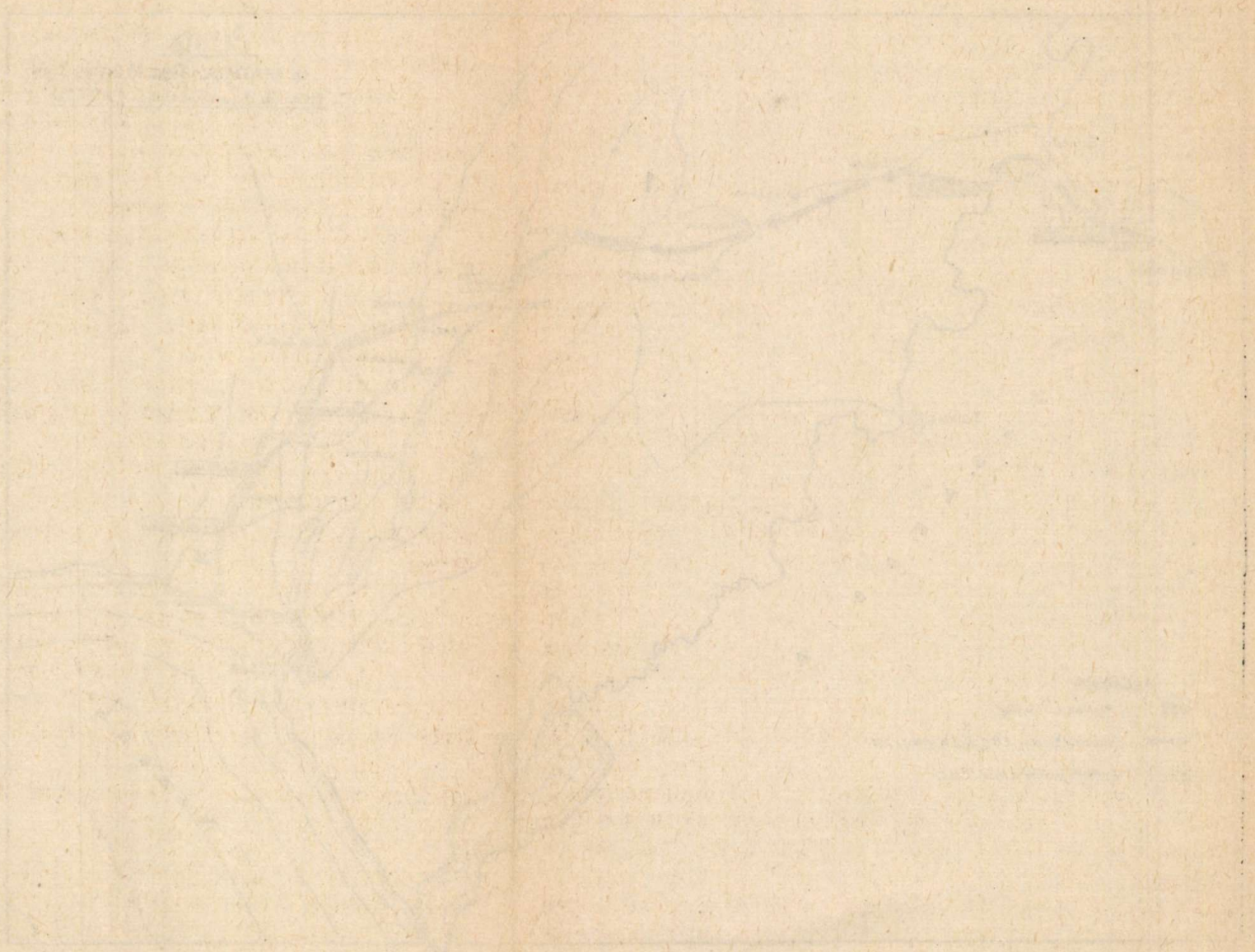

1½ Km. Nord cota 58 și înălțimile Nord satul Stara Dufinca. Desvoltare frontală 5 Km. în următorul dispozitiv:

— 2 batalioane și compania de cercetare în linia I-a, 1 batalion în rezervă.

In prima jumătate a nopții de 23/24 August am efectuat releva.

Misiunea Regimentului 13 Călărași era: inițial defensivă, ulterior în măsură de a trece la atac, la ordin.

Dispozitiv: 3 escadroane plus 2 plotoane, întărite cu mitraliere, branduri și tunuri anticar, în linia de luptă.

In rezerva de regiment: 2 plotoane plus 1 ploton mitralieră, plus 1 ploton pionieri regimentar.

Artileria, aceiași (3 baterii).

Se remarcă disproporția de foc, în raport cu desvoltarea frontului, efectivul regimentului fiind pe jumătate mai puțin decât al infanteriei înlocuite.

La 24 August:

Către ora 9 s'a primit ordin să executăm recunoașteri prin patrule sprijinite la nevoie de foc de artilerie, asupra localității Stara Dufinca și cota 58.

Am dirijat câte 1 ploton la obiectivele ordonate și către ora 10.45, cota 58 a fost ocupată, dar când se pregătea organizarea înălțimei, inamicul a declanșat cu 1 companie un puternic contra atac, pornit din pădurea dela 400 mtr. Vest cota 58 și susținut de un puternic baraj de aruncătoare și mitraliere.

Deși călărețiI Regimentului 13 primeau pentru întâia oară botezul focului, au dovedit că sunt la înălțimea misiunei ce li s'a încredințat, oprind prin foc și contra atacuri locale pe inamic, dând astfel posibilitate plotonului dela cotă să se retragă, dar cu pierderi grele.

Plotonul trimis către Stara Dufinca, nu a reușit să atingă obiectivul, fiind oprit de focul ucigător al adversarului și care se revărsa din belșug asupra întregei poziții ocupate de regiment.

Rezultatul acestei recunoașteri s'a soldat cu pierderi mai puține, dar cu preciziuni de mare importanță asupra dispozitivului și forțelor inamice din sector.

Către ora 14, adversarul încearcă să pătrundă la centrul dispozitivului dar a fost oprit, grație intervenției la timp a

rezervelor liniei de luptă şi focului armamentului automat şi al artileriei apărării, ce nu mai contenea.

Nereuşita încercărilor de a rupe frontal dispozitivul apărărei, a determinat pe inamic, către ora 17, să încerce din nou de data asta o învăluire a stângei — Escadron Căpitan Filip — care dispunând numai de 2 plotoane plus 1 grupă mitraliere, nu s'a putut menţine pe locul pe care se afla *şi a început să se replieze.*

Observând personal mişcarea de retragere, am cerut Brigăzii 9-a Cavalerie să-mi pună la dispoziţie o unitate dela rezerva sa, întru'cât rezerva regimentului fusese întrebuinţată în parte — 2 plotoane pentru întărirea liniei de luptă.

Mi s'au dat 2 plotoane de pionieri şi dirijat către stânga, pentru a interveni la timp şi evita astfel orice surpriză.

Am ordonat artileriei să tragă în acea parte, cu maximum de intensitate.

Am plecat apoi pe un cheson de muniţii, la galop pe linia de luptă, deşi bombardamentul de artilerie şi în special de aruncătoare era înfiorător şi necruţător.

Ajuns pe lanţul de trăgători am oprit retragerea, ordonând Căpitanului Filip să reia legătura la dreapta, şi să împingă din nou cu stânga înainte, întrucât este în apropiere rezerva regimentului, care înaintează în pas alergător şi este susţinut de focul artileriei.

Atitudinea ofensivă la care s'a trecut şi focul artileriei care făcea ravagii la inamic, a impus adversarului, hotărându-l să se retragă pe baza lui de plecare, dând astfel posibilitate apărărei, să restabilească continuitatea liniei principale de rezistenţă.

Deşi Locot.-Colonel Faur, Comandantul grupărei de artilerie afectat regimentului, la plecarea mea în linia I-a m'a prevenit de pericolul ce mă aşteaptă sfătuindu-mă a rămâne la postul de comandă, totuşi am plecat pentrucă aşa înţelegeam să-mi fac complet datoria, şi nu vream să văd pe Ruşi intrând în baterii.

Incercările inamicului de a pătrunde la apărare, a continuat până noaptea târziu — ora 23, — în care timp ostaşii au stat neclintiţi la posturi, mânuindu-şi armamentul din plin pricinuind astfel pierderi însemnate inamicului, care voia cu orice preţ să rupă dispozitivul nostru, ca să lovească apoi flancul stâng al Corpului 5 Armată — Divizia 15-a Infanterie, care înainta pela Nord-V. de limanul Bujalik.

Lupta din ziua de 24 August, a avut ca rezultat:

— demascarea dispozitivului inamic şi măcinarea lui în două contra atacuri şi o manevră de învăluire nereuşită, lăsând pe teren morţi şi răniţi:

— luarea de prizonieri, peste 90;

— atitudine dârză din partea apărărei, care a determinat pe adversar să se retragă în a doua jumătate a nopţei de 24/25 August;

— S'a dat posibilitate stângei Corpului de Armată să-şi continue înaintarea.

Pierderi proprii:

— 3 ofiţeri răniţi,
— 35 trupă, morţi,
— 90 trupă, răniţi.

La 25 August:

Brigada ordonă trecerea la atitudine ofensivă cu efortul la stânga, întrucât inamicul părea mai slab ca forţe în sectorul Reg. 3 Roşiori. Reg. lui 13 Călăraşi — dreapta — îi revenea misiunea de a înainta numai după ce stânga Brigăzii — R. 3 R. — atingea anume aliniamente marcate pe teren.

In urma incursiunilor ce am ordonat şi pe baza informaiunilor luate dela prizonieri în dimineaţa de 25 August şi pentru a exploata avantajul că în faţă aveam numai ariergărzile inamicului, grosul retrăgându-se către litoral, *am ordonat plecarea la atac, pe o ploaie torenţială, fără să mai aştept depăşirea stângei R. 3 R., pentru a surprinde ariergărzile lui, care în parte s'au predat, restul reuşind să se retragă.*

Până în seara zilei s'a ajuns, cu un escadron pe litoral interceptând şoseaua Odesa—Nicolaev, iar cu restul s'a rămas pe obiectivul ordonat — Sud cota 58 şi Sud Stara Dufinca.

Astfel, călăreţii Reg. 13 Călăraşi, au ajuns pe obiectivul final înaintea unităţii de efort a brigăzii, datorită iniţiativei, avântului şi spiritului de sacrificiu neprecupeţit de care au dat dovadă.

Această acţiune am condus'o tot timpul dela postul de comandă al Comandantului Liniei de Luptă; Lt. Colonel Ştefănescu Romulus, — luând măsuri imediate pentru urmărirea şi distrugerea adversarului.

Rezultatul luptei la sfârşitul zilei de 25 August, a fost:

— înfrângerea şi retragerea bolşevicilor spre Odessa;

— cucerirea obiectivului cu cota 58 şi interceptarea şoselei depe litoral;

— capturarea a 50 prizonieri;

— capturare de material inamic.

Pierderi proprii:

— 2 morţi,

— 4 răniţi.

La 26 August:

Am ordonat continuarea mişcării, pentru a ajunge ce restul unităţilor pe litoral.

Escadronul din dreapta, Căpitan Gheorghişor, este bătut continuu de aruncătoarele bolşevice din sectorul dela Vest de Liman, dar fără efect.

Până la ora 14, unităţile ajung pe litoral.

In acest timp, primesc ordinul să trec cu tot regimentul peste podul dela satul Pescărie, pentru a cădea în spatele inamicului care deslănţuişe un contra atac la Alexandrovsca şi uşura astfel manevra Diviziei 15-a Infanterie.

Operaţiunea nu s'a putut executa deoarece inamicul asvârlise în aer unica trecere peste Limanul Bujalik, în dreptul Pescăriei.

Recunoaşterea acestei treceri am facut-o personal, cu care ocazie am descoperit la intrarea în Limanul Bujalic, un contra torpilor sovietic, în acţiune.

Prin Radio „G" am raportat Brigăzii situaţia şi am cerut să trimită artilerie grea în sector, ca să alunge vasul, contrariu orice mişcare este imposibilă.

Până în seara zilei, Corpul 5 Armată a trimis o baterie la *Cebaneca*, reuşind astfel să îndepărteze vasul.

De-acum posturile de comandă de Divizie şi chiar de Corp de Arm. au putut avea mai multă linişte, tunurile contratorpilorului scurtându-şi tragerea cu peste 10 Km. fiind alungat în larg.

Cu ziua de 26 August călăreţii Reg. 13 Călăraşi, reuşesc după 3 zile de luptă:

— să învingă un adversar, care timp de aproape 2 săptămâni a ţinut în loc şi a pricinuit pierderi simţitoare Brig. 1

Cavalerie (înlocuită de Reg. 3 Roşiori) şi Detaşamentul de Infanterie (înlocuit cu Reg. 13 Călăraşi);

— să ajungă pe obiectivul final — Litoralul Mării Negre — cu pierderi relativ mici, faţă de rezultatele obţinute şi în raport cu desvoltarea sectorului de atac, luând peste 150 prizonieri;

— să descopere şi să alunge vasele inamice, care prin focul lor nelinişteau zi şi noapte activitatea trupelor proprii;

— în fine, să scurteze frontul, creind astfel disponibilităţi pentru operaţiuni ulterioare;

— a oferit Brigăzii posibilitatea de a primi mulţumirile Comandantului Corpului 5 Armată, Domnul General Son, pentru reuşita operaţiunei.

In seara de 26 August, prin ordinul Brigăzii 9-a Cavalerie, am lăsat un Divizion pentru paza litoralului în întreg sectorul Brigăzi iar cu restul regimentului m'am îndreptat astfel ca în dimineaţa zilei de 27 să fiu la Bujalik, pentru noui operaţiuni.

La 27 August:

Către ora 10 Brig. 9-a Cavalerie, ordonă ca Reg. 3 Roşiori să atace în sectorul ocupat de Detaşamentul Colonel Poenaru, în direcţia satului Alexandrovca şi anume între *satul Alexandrovca şi Valea Jidovskaia.*

Regimentul 13 Călăraşi (1 Divizion şi Grupul de Comandă), în rezervă de Corp de Armată, pe înălţimele Nord Alexandrovca.

Atacul Reg. 3 Roşiori din acea zi, a întârziat, din cauza unei mişcări ocolitoare impusă de o baltă, care se găsea perpendiculară pe direcţia de înaintare, şi numai în după amiaza zilei către ora 16, regimentul intră în atac şi reuşeşte să ajungă pe creasta 1 Km. Sud Alexandrovca dar cu mari pierderi.

La 28 August:

Către ora 12 primesc ordinul verbal al Domnului General Cocorăscu să mă deplasez către *cota 59* (A. C. Gruparea Colonel Poenaru), cu întreg Divizionul, în scopul de a depăşi Reg. 3 Roşiori şi să atac pentru a ajunge până în seara zilei, la litoral. Acest ordin era urmarea ordinului C. 5 Armată, primit telefonic de către Domnul General Cocorăscu la postul meu de comandă.

Atacul trebuia să pornească la ora 16,30, dar cum distanţa dela locul de plecare şi până la Alexandrovca era de 10—12 Km. şi fiindcă regiunea era bătută intens de artilerie şi

aruncătoare inamice, iar trecerea la șanțul anticar din dreptul cotei 59 era obligatorie, prin flanc câte unul, mișcarea unităților a fost mai înceată ajungând la înălțimea colhozului Alexandrovca, către ora 17.

Raportând la timp situația și neputând pleca la atac fără recunoașterea terenului, s'a dat ordin Reg. 3 Roșiori să întreprindă el o nouă încercare de atac, până la căderea serii.

Pierderile Reg. 3 Roșiori fiind peste 60 %, ne mai având nici o rezervă, iar unitățile din linia I-a, ne mai fiind capabile să producă nici chiar o incursiune, atacul nu s'a mai produs.

Către ora 17, Divizionul II din Reg. 13 Călărași, întărit cu mitraliere, branduri și tunuri anticar, sub comanda Maiorului Bălteanu Grigore, execută aproprierea înapoia liniei de contact a elementelor din R. 3 R.

S'a înaintat astfel pe întuneric, până în *Valea Crutaia*, luându-se contact cu fracțiunile de subunități ale Reg. 3 Roșiori. Nu s'a înregistrat nici o pierdere.

Către ora 21, Brigada ordonă continuarea atacului în dimineața zilei de 29 ora 4,30 fără nici un fel de pregătire de foc, pentru a se realiza surpriza.

La 29 August:

Plecarea la atac, s'a declarat cu o jumătate de oră — ora 5 — întrucât din cauza întunericului, nu s'a putut face orientarea trupei, ajunsă noaptea în spatele liniei de contact.

Dispozitivul de atac:

— ambele escadroane în linie având dreapta eșalonată în adâncime; fiind descoperită;

— în rezerva subsemnatului dispuneam de plot. de pionieri și 1 ploton din escadronul 2;

— în plus mai aveam la dispoziție 1 ploton tunuri anticar pe șenilete și foc de artilerie la cerere.

Direcție de atac liziera de porumbi după creastă, colhozul dela N.-Est Volci (indicat la teren).

Plecarea la atac după bază, s'a executat fără pregătire, înaintându-se și depășind rarele elemente ale Reg. 3 Roșiori (2 la 3 grupe), fără nici un incident.

După ce eșalonul de atac a depășit creasta Sud Alexandrovca și a înaintat aproximativ 300 mtr. spre Sud, către colhoz

(spre Mare), inamicul a deslănțuit un vijelios și ucigător foc de mitralieră și aruncătoare, reușind nu numai să oprească înaintarea atacatorilor dar să le cauzeze pierderi sângeroase, obligându-i să se retragă înapoi pe creastă.

Acest foc reperat și bine ajustat al adversarului a avut drept efect, moartea celor 2 căpitani comandanți de escadroane*) rănirea comandantului de Divizion, rănirea ofițerilor subalterni precum și moartea și rănirea a peste 50% din efectivul Diviziunului.

La primirea acestei știri, am plecat dela Postul de Comandă spre linia I-a ordonând în același timp Căpitanului Cristescu I. dela comanda regimentului — ca împreună cu plotonul de pionieri, să recunoască la teren situația și să-mi raporteze.

Ofițerul ajungând la creasta dela 1 Km. Sud Alexandrovca, observă replierea trăgătorilor și că inamicul înainta în forță: Nu se mai poate sta pe creastă, propunând retragerea dispozitivului de atac pe versantul de Nord al văei Crutaia, *ceiace nu am aprobat*.

Am ordonat Căpitanului Ghica, comandantul escadronului de Branduri să execute un baraj la 300 mtr. Nord creastă, pe direcție de înaintare a inamicului, pentru a-l opri.

Sub protecția acestui foc, *am luat comanda lanțului de trăgători ce mai rămăsese — aproximativ 2 plotoane din 5* — și i-am dus din uou la creastă, dar cum era perfect reperată, iar în continuare terenul se prezenta sub formă de glacis complect plan până la colhoz, apariția noastră la creastă a determinat deslănțuirea unui vijelios bombardament de aruncătoare și artilerie a inamicului precum și al artileriei proprii.

Față de această situație și fiind expus a pierde și restul de oameni ce mai aveam, m'am retras la 100 mtr. înapoi pe creasta militară cu organe de observație înainte.

Dela ora 9,30 — 12. am încercat în două rânduri să mai depășesc creasta și cu toate că am ajuns pe ea nu am putut rămâne din cauza:

— focului ucigător al adversarului, tras de acum nu numai de front ci și din flancul drept, creasta fiind perfect reperată și;

— a lipsei comandanților de grupe, plotoane și escadroane, cari căzuseră morți și răniți încă dela ora 6.

---

*) Căpitan Cristescu Ilie și Popescu St. Nicolae.

Revenind pe vechiul loc — creasta militară, — am ordonat să nu se părăsească poziția luptând la baionetă dacă va fi nevoie până la ultimul om, pentru salvarea armamentului greu.

Personal am rămas în mijlocul trăgătorilor al căror moral trebuia să fie îmbărbătat continuu, fiind extenuați complet fizicește și pentru a nu se pierde poziția.

Repetatele încercări de stăpânire a crestei și replierile impuse de situația în care ne găseam, au fost desigur observate dela posturile de comandă și observatoarele eșaloanelor superioare, *cari au rămas probabil impresionate în rău și n'au ținut seamă sau poate unii nu au știut că, începând dela ora 6 dimineața efectivele care au constituit eșalonul de atac au fost decimate în așa fel în cât nu mai rămasese aproape nimic.*

Dându-mi seama că părăsind poziția pe care mă găseam a-și fi dat posibilitate inamicului, să reocupe Alexandrovca și să taie retragerea Batalionului Maior Mihăilă, apoi să cadă în flancul Diviziei 15 Infanterie, paralizând manevra de ansamblu a C. A., am făcut eforturi supra omenești, de a o menține, cu mâna de oameni ce mai rămăsese.

Am raportat Brigăzii că situația este foarte grea dacă Batalionul de Infanterie din rezervă nu mă depășește, nu mai pot garanta poziția și nici armamentul greu al brigăzii, singurul mijloc de foc cu care am putut ține în respect pe adversar, până la acea oră.

Către ora 12,30 am primit ordin să păstrez poziția până la ora 14,30 când voi fi depășit de infanterie, urmând a mă regrupa la capătul salcâmilor din Valea Crutaia.

La ora 14,15 m'am coborât depe lanțul de trăgători spre Valea Crutaia, pentru a lua legătură cu Comandantul Batalionului din rezervă, ce se vedea în zare înaintând.

In drum întâlnesc pe Căpitanul Catană delegatul C. 5 A. care îmi comunică :

— să mergem din nou pe linia de trăgători și,

— să profităm de pregătirea de artilerie care a început, pentru a relua atacul și a pune stăpânire pe creastă, până la sosirea infanteriei.

La observațiunea mea, că numai am efective pentru atac, pe linie fiind numai o mână de oameni, care fac siguranța armamentului greu al Brigăzei, — ofițerul a răspuns : „Din ordinul Corpului de Armată, vom lua tot ce este disponibil pentru atac".

Am adunat circa 100 oameni, mai mulți specialiști și anume: radiotelegrafiști, telefoniști, ordonanțele personale și servanții dela brandurile, care nu aveau munițiuni.

Pornind din nou la atac, în fruntea ostașilor, s'a depășit creasta, ajungându-se până la colhozul dela Mare, *numai cu cavaleria*, datorită, *de această dată sprijinului eficace de foc al artileriei.*

Batalionul de Infanterie a ajuns cavaleria, numai după ce călărețiî au atins obiectivul final, colhozul, continuând apoi infanteria, exploatarea până la Mare.

La trecerea crestei, *am fost rănit de un glonț de mitralieră în* cotul mânei drepte și nemai putând suporta emoragia, m'am evacuat.

Remarc că reușita acestui ultim atac, s'a datorit în mare măsură sprijinului eficace dat de către artilerie și anume Gruparea Locoț. Colonel Faur, neutralizând pe adversar, ceiace nu a putut să facă până la acea oră artileria Brig. 1 Cav., care acționase până atunci.

Rezultatul luptelor dela 29 August, a fost:

— Inițial păstrarea crestei dela 1 Km. Sud Alexandrovca și evitarea compromiterei manevrei Corpului de Armată, prin jertfa neprecupețită a celor 200 ostași, 7 subofițeri și 9 ofițeri morți și răniți, căzuți pe câmpul de luptă, împreună cu comandantul de regiment.

Ulterior respingerea inamicului și ajungerea la Mare pentru a doua oară, a bravilor călărețî:

In concluzie:

Regimentul 13 Călărași a atacat dela 24—29 August 1941 în două sectoare și reușește:

a) In primul sector, după 3 zile de lupte crâncene, să scoată pe inamic din poziție, urmărindu-l până la litoralul Mării Negre, luându-i peste 200 prizonieri și obligându-l să lase pe teren morți și răniți și o importantă cantitate de material.

b) In al doilea sector, deși puțini la număr (un Div. plus Grupul de Comandă), a ținut piept unui adversar mult superior circa 2 batalioane, cu mitraliere, aruncătoare, și artilerie, prefe-

rând să moară până la unul, decât să provoace eşecul manevrei Corpului de Armată.

Abnegaţia şi spiritul de sacrificiu de cari au dat dovadă, o evidenţiază numărul jertfelor făcute de regiment.

In total dela 24—29 August, regimentul a înregistrat: 1 Colonel rănit, 1 Maior rănit, 2 Căpitani morţi, 9 ofiţeri subalterni răniţi, 3 subofiţeri morţi, 4 subofiţeri răniţi, 100 trupă morţi şi 290 răniţi.

Sângele vărsat în brazda Ucraineană de ofiţerii, subofiţerii şi trupa Regimentului 13 Călăraşi, înscrie în cartea de aur a neamului, pagini de glorie vitejească.

Colonel **Georgescu Alexandru**
Comandantul Reg. 13 Călăraşi

peraţiunile Reg. 4 Roşiori „Regina Maria“ în Lupta dela Kosos (Ucraina)

Mergând din victorie în victorie, luptând când călare când pe jos, Reg. 4 Roşiori „Regina Maria“, după succesele repurtate în Bucovina, gonirea bolşevicilor din nordul Basarabiei, luarea cu asalt a cazematelor depe Nistru şi înaintarea rapidă între Nistru şi Bug, trecuse Niprul, urmărind de aproape inamicul în retragere.

La începutul celei de a 4-a luni de campanie, rezistenţa rusească devenise dârză şi în curând, primind numeroase întăriri, bolşevicii au pornit pe frontul de Sud o puternică contra ofensivă.

Alţii mai competenţi de cât mine vor descrie cu mai multe detalii această importantă bătălie, cunoscută sub numele de: Bătălia dela Marea de Azov.

Eu voi căuta să arăt în puţine rânduri, rememorându-mi date şi fapte ce multă vreme vor rămâne adânc săpate în mintea şi inima mea, care a fost participarea decisivă a Reg. 4 Roşiori, în această formidabilă încleştare, care s'a terminat spre gloria Armatei a 3-a, asupra căreia a apăsat partea cea mai importantă a loviturilor inamice.

In ziua de 25 Septembrie, la ora 13, Reg. 4 Roşiori se deplasează pe jos, conform ordinului pe direcţia Elisabetofca—Weseloje—Kosoe, pentru ca, în noaptea de 25 – 26 Septembrie, să înlocuiască Reg. 401, din Divizia 170 Germană, ocupând un front de circa 8 km. *(a se vedea schiţa No. 2)*.

SCHIŢA Nr. 2

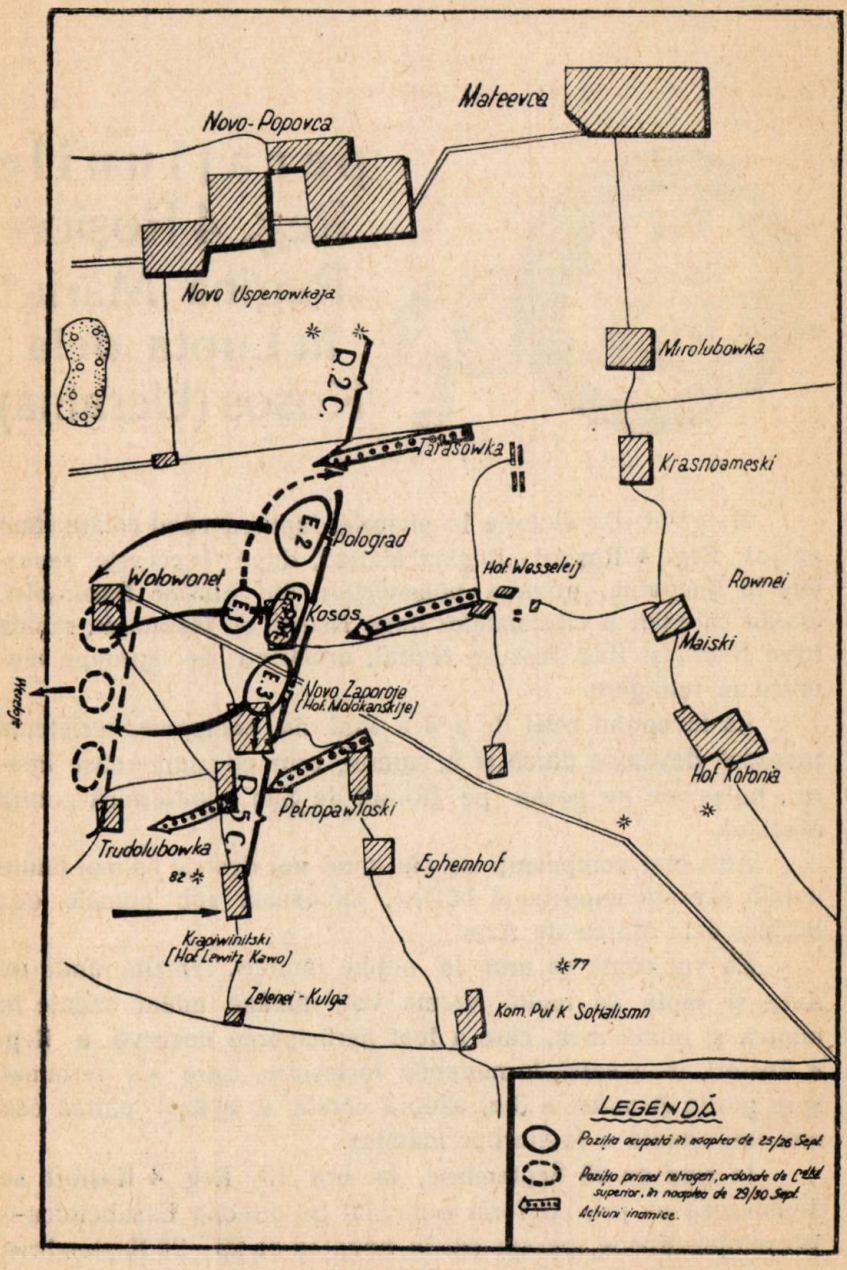
Mateevca
Novo-Popovca
Novo Uspenowkaja
R.2C.
Mirolubowka
Tarasowka
Krasnoameski
E.2
Polograd
Wołowonet
Hof Wesseleij
Rownei
E.1
Kosos
Maiski
E.3
Novo Zaporoje
(Hof. Molokanskije)
Hof Kotonia
R.5C.
Petropawloski
Trudolubowka
Eghemhof
82
Krapiwinitski
(Hof Lewitz Kawo)
77
Zelenei - Kulga
Kom. Put K Sotialismn
LEGENDĂ
Poziţia ocupată în noaptea de 25/26 Sept.
Poziţia primei retrageri, ordonate de C^dul superior, în noaptea de 29/30 Sept.
Acţiuni inamice.

Această operație între orele 22 și 2 se îndeplinește pe o noapte neagră, fără însă nici un incident; totul se făcea pe șoptite.

Reg. 401 German se regrupează și Lt.-ul Colonel, comandantul său, își ia rămas bun dela comandantul nostru, lăsându-ne pe adjutantul său, până a doua zi, pentru a da eventuale relații.

Peste câteva săptămâni ne-a fost dat să întâlnim la marginea unei șosele în Crimeia, mormintele acestor distinși ofițeri, pe cari moartea i-a unit pentru totdeauna.

Poziția ordonată se ocupă în ordinea următoare, dela Nord la Sud:

Esc. 2, Esc. P. M., Esc. 3, Esc. 1 rămâne în rezervă.

Două baterii de Artilerie Ușoară Germane sunt lăsate în sectorul nostru și a doua zi li se adaugă un Divizion din Reg. 3 Artilerie Călăreață, formând, împreună cu Reg. 4 Roșiori, Gruparea Colonel Claus Ervin.

Lucrări de sapă prea importante nu am găsit în sectorul nostru, ci numai măști individuale. Misiunea regimentului era pur defensivă.

La stânga noastră (Nord) trebuia să ocupe tot un sector defensiv un divizion din Reg. 2 Călărași, care însă, nesosind la timp, regimentul nostru e silit să-și întindă frontul și pe sectorul acelui Divizion, în cursul zilei de 26 Septembrie, trimițându-se acolo un ploton sub comanda Sublt. Vlădescu dela rezervă. Forțele noastre se diluau tot mai mult.

La drepta (Sud) se stabilise legătura cu o companie germană de pionieri, care, în cursul zilei pe 26 Septembrie a fost înlocuită de Reg. 5 Călărași. Legătura se făcea pe satul Hof. Molokanskijie (acum numit Novo Zaporoje). In tot cursul zilei artileria inamică a tunat și aviația a dat târcoale, așa că era evident că se pregăteau acțiuni importante.

Tot astfel trece și ziua de 27 Septembrie, în sectorul grupărei Colonel Claus Ervin. Dar, dela dreapta noastră vin știri alarmante: Inamicul a atacat în acea parte și legătura cu Reg. 5 Călărași nu mai există. La căderea serii, un plutonier din acel regiment se prezentă la postul de comandă ca să ceară ajutor, dar nu poate face preciziuni asupra poziției ocupată de regimentul său în retragere.

Cele 2 plutoane din Esc. 3 ce se găseau în linie în față (Est) satului Hof. Molokanskijie, având dreapta lor descoperită,

datorită faptului că Reg. 5 Călăraşi fusese dat înapoi cu mai mulţi kilometri au fost şi ele obligate să se replieze, cedând acest sat.

Comandantul regimentului hotăreşte însă să reocupe satul indiferent de ora la care s'ar fi prelungit această operaţie. In acest scop opreşte mai întâi bateriile germane cari voiau să plece (ordin care a fost confirmat de Divizia 170 Germană) şi cu ele face o pregătire de o jumătate oră de bombardament, care duce la incendierea zisului sat. In amurgul serii, spectacolul era cât cât se poate impresionant.

In acest timp Esc. 3, sub comanda căpitanului Mavrodineanu Victor, (care până atunci era adjutant al regimentului, funcţie care trece asupra autorului acestor rânduri) ocupă ferma dela 300 metri Vest Hof. Molokanskijie (Novo Zaporoje) şi ajunge la liziera satului, luând şi prizonieri. In această poziţie, şi întrucât trupele germnne dela dreapta noastră (Sud) nu înaintaseră pentru a ocupa sectorul părăsit de Reg. 5 Călăraşi, dreapta regimentului rămâne larg descoperită.

Din această cauză Comandamentul Superior hotărăşte ca, la 28 Septembrie dimineaţa un regiment german să atace în direcţia Hof. Lewitzkawo, ceeace până la ora 9 nu se produsese. Un atac al liniilor ruseşti cu avioane Stuka, ce fusese deasemenea anunţat, nu a avut nici el loc. In schimb, inamicul era foarte activ şi în aer şi pe pământ. Disdedimineaţă începea un tir întins de artilerie de toate calibrele asupra liniilor noastre precum şi asupra comunicaţiilor din spatele frontului, iar aviaţia sbura jos, pentru a descoperi amplasamentele artileriei noastre, bombardându-ne şi mitraliindu-ne mereu.

In aceste condiţiuni, Comandantul Regimentului ordonă Esc. 3 să continue acţiunea începută seara şi să repună stăpânire pe satul Hof. Molokanskijie (Novo Zaporoje). O scurtă pregătire de artilerie are loc şi Esc. 3 porneşte la atac, recucerind întreg satul, până la ora 13. In acest fel, nu numai că se reintră în poziţiile iniţiale, ce fuseseră părăsite în ajun, dar regimentul ocupă încă vre-o 600 metri din fostul sector al Reg. 5 Călăraşi.

O grupă a Esc. I din rezervă, este trimeasă în recunoaştere, sub comanda Sublt. Rainek Robert, pentru a face legătura cu trupele germane din dreapta noastră. La ora 15, ea găseşte postul de comandă al Reg. 399 German, care se pregătea să atace spre a cuceri satul Hof. Lewitzkawo, având intenţia să

ia până seara dacă e posibil şi satul Hof. Felibert, apropindu-se de flancul nostru drept.

Din nefericire această previziune nu s'a putut îndeplini şi numai Hof. Lewitzkawo este cucerit, aşa că în seara zilei mai exista la dreapta dispozitivului nostru — un gol de circa 2500 metri.

Care era situaţia la stânga noastră ?

Divizionul I. din Reg. 2 Călăraşi, care trebuia, cum am arătat să ocupe un sector încă din noaptea de 25/26 Septembrie, a sosit în fine în cursul zilei pentru a lua în primire. Două plutoane din Esc. I al regimentului nostru, ce fuseseră împinse acolo (Locot. Căpităneanu Nicolae şi Sublt. Neagoe Ion) se înapoiază şi reformează rezerva regimentului. Rămânând totuşi un spaţiu prea mare între Reg. 4 Roşiori şi Divizionul din Reg. 2 Călăraşi, un pluton din Esc. de rezervă (Sublt. Vlădescu Ioan) este menţinut la stânga dispozitivului nostru. Nu mai puţin de 700 metri ne despart totuşi de trupele dela stânga noastră.

„Veni şi ziua cea de sânge udă . . . . „ stă notat în carnetul meu.

In adevăr, totul lăsase să se vadă că atacul puternic pentru forţarea poziţiilor noastre, atât de diluate, nu putea să întârzie.

La 29 Septembrie dimineaţa, începe pe întregul nostru front un puternic bombardament de artilerie şi aruncătoare. Pe la orele 10, deşi nu ne vine să credem ochilor, vedem două patrule inamice călări, înaintând spre postul de comandă. Esc. 2, ale cărui linii sunt numai la 200 metri în faţa postului de comandă, primeşte ordin să nu tragă asupra lor, aşa că una din patrule pătrunde până în sat. Simţindu-se descoperită încearcă să fugă. Trei bolşevici sunt însă ucişi cu caii lor, iar alţi doi sunt făcuţi prizonieri. Aceştia, deşi sunt ucrainieni, sunt comunişti fanatici. La întrebarea ce le-am pus, dacă nu le este dor de patria lor ucraineană şi de familiile lor, răspund sec, făcând un gest spre front : „Patria noastră este dincolo . . . " Totuşi, ne dau informaţii extrem de preţioase : Un regiment proaspăt a sosit în cursul nopţii în Hof. Wesseley, din faţa noastră şi de îndată ce îşi va ocupa poziţiile, va porni la atac.

In adevăr, la ora 2 începe o pregătire năprasnică de artilerie asupra sectorului grupărei Colonel Claus. La ora 3, inamicul porneşte la început un atac demonstrativ, mai întâi la aripa noastră dreaptă, apoi la centru şi în fine la aripa stângă, încercând pe rând să descopere unde rezistenţa este mai slabă.

In adevăr, către ora 4, îndreptând toate mijloacele sale de foc asupra aripei noastre stângi 2 batalioane ruseşti înaintează la atac. Val după val năvăleşte în picioare puhoiul păgân dar este secerat de vitejii roşiori.

Având în vedere că atacul inamic se desvolta tot mai mult către golul de 700 metri dela stânga dispozitivului nostru, comandantul regimentului dă ordin rezervei (compusă cum am arătat din 2 plutoane ale Esc. 1), sub comanda căpitanului Petit Eugen să facă faţă acolo.

Atacul inamic pare pentru moment indiguit. Dar un al treilea batalion rusesc se ridică şi înaintează la atac. Căpitanul Petit, rezemat de un salcâm ţinteşte cu carabina şi numără tare, pentru a fi auzit de ai săi: Unul, doi... nouă. Soldaţii săi sunt electrizaţi. Dar el nu vrea să audă vocea camarazilor, cari îl imploră să se culce la pământ, fiindcă de câtăva vreme o puşcă mitralieră duşmană ţinteşte pe şef. El cade grav rănit şi, pe targă fiind, mai strigă cuvinte de încurajare soldaţilor săi, rămaşi în situaţie critică. Comanda o ia 'Lt. Căpităneanu Nicolae. In acest timp mai cade rănit şi Sublt. Neagoe Ion, comandantul celui de al doilea pluton de rezervă, iar strigăte „Muniţie la Escadronul I", ce se repetă tot mai des, prevestesc apropierea sfârşitului, la care trebue să ne pregătim. Ştiam, de altfel că şi muniţia artileriei germane şi române se terminase în această groasnică încăerare.

Era ora 5,30. Inamicul reuşise să pătrundă la flancul nostru stâng şi comandantul regimentului dă ordin Esc. 1 şi 2*) (ai căror căpitani erau amândoi răniţi) să se replieze, trimeţând ca să susţie această operaţie o ultimă rezervă, compusă din tehnicieni: un ploton de pionieri, sub comanda Sublt. Constantinescu Mircea şi 2 grupe de transmisiuni, sub comanda Locot. Ferdeber Gh.

Un Escadron din Reg. 3 Călăraşi pe care brig. 8-a Cavalerie ordonase să fie trimes în ajutor în cea mai mare grabă, nu a putut sosi la timp, din cauza împrejurărilor.

La postul de comandă, care se găsea la 300 metri dela locul încăerărei, ofiţerii organizează rezistenţa, scoţând la luptă ca să-l apere, pe căruţaşi şi ordonanţele personale...

---

*) Căpitan Georgescu Nicolae.

Atunci Comandantul Regimentului hotărăşte schimbarea postului de comandă mai spre dreapta (Sud), în sectorul Esc. 3, unde inamicul nu pătrunsese.

La căderea întunericului, regimentul se găsea în o situaţie din cele mai critice: cu flancul drept descoperit, având un gol de 2500 metri, spre Reg. 399 German, cu care se pierduse legătura (se va vedea mai departe că inamicul pătrunsese în cursul acelei zile adânc în liniile germane, ocupând chiar satul Trudolivbovka în spatele flancului nostru drept) şi cu aripa stângă repliată, inamicul inaintând între noi şi Reg. 2 Călăraşi, cu infiltraţiuni în spatele liniilor noastre.

Cu nici un preţ Comandantul nostru nu concepe să retragă regimentul din această poziţie, fără a primi ordine superioare şi e decis să lupte până la ultimul om. Dar legătura cu Brigada 8-a Cavalerie, ce se găsea la Weseloje, la aproape 15 km. spre Vest, nu se poate obţine la radio, iar cea telefonică fusese distrusă de bombardament. Mă ofer şi sunt trimis să raportez situaţia. Misiunea se îndeplineşte cu greutăţile inerente situaţiei, dar spre cinstea Regimentului şi spre marea satisfacţie, sunt însărcinat să duc înainte de toate Colonelului Claus Ervin şi celor de sub comanda sa felicitările Comandamentului German şi Român, pentrul modul strălucit cum regimentul îşi făcuse datoria. In acelaş timp, aduce ordinul ca regimentul, împreună cu cele învecinate să se retragă la 4—5 kilometri Vest, ocupând poziţie între satul Trudolivbovka (Sud) şi satul Wolowoneţ (Nord). Curând după miezul nopţii, Comandantul dă ordin să se rupă lupta în ordinea: Escadroanele 1, 2, 4, 3 şi să se ocupe linia nouă, indicată în ordinul sus arătat (a se vedea schiţa alăturată).

Dar Esc. 2, ce avea misiunea să facă legătura la dreapta — la Trudolivbovka cu Reg. 399 German, este primit cu focuri din acest sat, care din după amiaza zilei de 29 Septembrie era în mâna ruşilor. Nici la flancul stâng, un divizion din Reg 2 Călăraşi, cu care trebuia să ne legăm, nu sosise.

In timpul lucrărilor de sapă, Brigada 8-a Cavalerie dă ordin ca regimentul să se retragă mai spre Vest, către satul Weseloje. In cursul retragerii, pe la ora 4 dimineaţa se dă peste flancul stâng al Reg. 399 German şi se stabileşte poziţia defensivă, între acest regiment şi Reg. 2 Călăraşi.

In ziua de 30 Septembrie pela ora 10 ridicându-se ceaţa, care favorizase aceste mişcări, inamicul reia contactul şi începe

bombardamentul poziţiei noastre, care fusese identificată de avioanele duşmane. Un atac, susţinut de 3 care de luptă, este tncercat în după amiaza zilei, dar reacţia promptă a tunurilor noastre anticar şi a focului nostru bine nutrit, îl respinge net.

In ziua de 1 Octombrie, după ce poziţia Reg. 4 Roşiori fusese bombardată intens de artilerie şi aruncătoare, către ora 10 Comandantul regimentului primeşte ordin ca să rupă lupta (în legătura la dreapta cu Reg. 399 German) pentru a ocupa o poziţie mai spre vest, la numai un kilometru de Wesseloje. Această operaţiune dificilă se îndeplineşte în condiţiunile cele mai bune posibile. Urmăriţi de focul artileriei germane, care răneşte mai mulţi oameni şi atacaţi de care de luptă bolşevice, din cari 2 sunt scoase din luptă, regimentul ajunge la ora 13, pe noua poziţie.

E de notat că toate aceste retrageri succesive au fost impuse de situaţiunea critică din sectoarele învecinate.

In aceiaşi zi, un obuz căzut în postul de comandă al Brigăzei a 8-a dela Wesseloje răneşte mortal pe Comandantul Brigăzei, Colonelul Dănescu Ioan, omorând şi rănind numeroşi ofiţeri şi soldaţi. Dela Reg. 4 Roşiori sunt răniţi uşor subsemnatul şi Locot. Ferderber. Gh.

Un bombardament intens de artilerie şi aviaţie a urmat în cele 48 ore, cât a fost ocupată această poziţie, în faţa satului Vesseloje, până când la 3 Octombrie, înaintarea victorioasă a fost reluată, terminându-se această fază defensivă atât de grea, în care virtuţile comandanţilor şi ostaşilor au avut ocazie să se manifeste din plin.

Amintirea luptei dela Kosoe, va rămâne în istoria faptelor de arme ale Reg. 4 Roşiori „Regina Maria".

Căpitan de rezervă **Nicolae Dianu**
fost Ministru al României la Moscova.

Eroii călăreți

† Lt. Colonel Dan Tarnoschi

Promoția 1914 a pierdut, în prima parte a războiului nostru, pe unul din cei mai autentici și mai dârji reprezentanți ai Cruciadei contra Bolșevismului.

Fiul generalului Tarnoschi, Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul" din zilele de aprigă rezistență — din nenorocire necoordonată — dela Turtucaia, Lt. Colonel Dan Tarnoschi nu putea să aibă o altă moarte decât eroică.

După terminarea Şcoalei Militare de Cavalerie, dela Târgovişte, Dan Tarnoschi este înaintat la 1 Iulie 1914 sublocotenent în Reg. 7 Roşiori „Cuza Vodă", regiment cu adâncă tradiţie în oraşul Unirei şi al tuturor mişcărilor generoase naţionaliste.

Sublocotenentul Tarnoschi, atât prin descedenţa sa, cât şi mai ales prin firea sa extrem de sensibilă, fiind dotat în acelaş timp cu un caracter ferm, nu putea să rămână în afara acestor curente, cari au culminat în aderarea noastră la Pactul Tripartit şi alianţa cu Germania naţional-socialistă şi — ca urmare — declararea războiului sfânt contra bolşevismului, sub variatele lui aspecte.

Căpitanul Tarnoschi a făcut întreg războiul de întregirea neamului în Reg. 7 Roşiori şi ca încoronăre a activităţii sale, a ajuns cu călăreţii săi, în prima fază a campaniei contra Ungurilor făcând parte din renumitul Grup al Generalului Marcel Olteanu (Reg. 2 şi 7 Roşiori) dincolo de defileul Hust, în Comitatele Bereg şi Ujog, cari au aparţinut multă vreme Voevozilor noştri, coborâtori din străvechiul Maramureş.

In sfârşit, în partea a doua a campaniei contra Ungurilor, căpitanul Dan Tarnoschi a trecut Tisa, străbătând Câmpia Buda Pestei şi a ajuns cu escadronul până în preajma Wienei.

La întoarcerea trupelor noastre înapoia liniei de demarcaţie, o hotărâre romantică vijelioasă a Căpitanului Tarnoschi, ne readuce în timpurile medievale, ale călăreţilor din alte vremuri, cari străbăteau departe peste hotare, pentru a-şi aduce „aleasa", pe oblâncul calului fugar.

Dar călăreţul atât de impetuos Tarnoschi era în acelaş timp şi omul contrastelor.

Intre anii 1937 şi 1938, îl găsim la Centr. de Instr. al Cav.

Cine şi-ar fi închipuit că, firea sa mai mult decât războinică şi temperamentul său extrem de combativ, îi vor da vreodată răgazul de a lucra cu o răbdare şi o minuţiozitate uimitoare, într'o severă sală de instrucţie, pentru a realiza, după o muncă metodică şi perseverenţă de câteva luni, schema legăturilor şi transmisiunilor unei divizii, printr'un sistem de fire şi becuri electrice, foarte ingenios concepute şi executată personal, pe o hartă în relief, reprezentând împrejurimile pitoreşti ale Sibiului, pe care am admirat-o la Centrul de Instrucţie al Cavaleriei.

Nu fără oarecare strângere de inimă, am revăzut sala cu opera de mai sus a Lt. Colonel Tarnoschi Dan, şi cred că este

în acelaş timp o chestiune de dreptate, dar mai ales una de înaltă educaţie a noilor generaţii, ca sala de legături şi Transmisiuni a Centrului de Instrucţie al Cavaleriei să poarte — în viitor — numele său.

Apoi vicizitudinile soartei au purtat pe Lt. Cotonel Tarnoschi câţi-va ani înaintea războiului, la comanda Depozitului de Remontă Jegălia, unde a desfăşurat — de astădată ca comandant — o activitate remarcabilă.

De o cinste mergând până la absurditate, de o putere de muncă şi energie până la extenuare, de o severitate excesivă, a realizat numai în curs de 2 ani, construcţii şi amenajeri cari, fără spiritul său creator, ar fi necesitat un timp foarte îndelungat.

In sfârşit, a venit şi ziua sumbră a cedării Basarabiei. Lt. Colonel Tarnoschi este chemat la un mare Comandament, pentru a i se încredinţa comanda de încredere a unor detaşamente speciale, însărcinate cu menţinerea ordinei în anumite centre din Sudul Basarabiei, spre a sprijini retragerea cât mai în siguranţă a autorităţilor de stat, primejduite de ataţările şi excesele populaţiei iudeo-comuniste.

După terminarea acestor operaţiuni, Lt. Colonel Tarnoschi găsindu-se la Galaţi, şi asistând la primele mişcări de rebeliune, instigate de acelaşi judeo-comunişti, al căror număr fusese îngroşat de acei cari ceruseră să părăsească ţara, pentru a trece în „falansterul" bolşevic, din proprie iniţiativă ia comanda unităţilor şi ostaşilor ce se găseau întâmplător în jurul gării, şi înăbuşă în sânge, rebeliunea care tindea la crearea de focare revoluţionare la Vest de Prut, pentru a justifica o eventuală intervenţie a armatelor roşii la noi.

Ca răsplată a actului său de curaj, şi a rezultatelor obţinute i se dă — în sfârşit — comanda Reg. 8 Călăraşi, din garnizoana Galaţi.

Spiritul său prea combativ, nu se împăca însă cu perioade de înăbuşire a sentimentelor, ţinute prea mult în încordare în aşteptarea revanşei, ce părea că întârzie prea mult şi cum deocamdată nu se mai avea nevoe imediată de acel ce îşi făcuse mai mult decât datoria, este reîntors la Comanda Depozitului de Remontă Jegălia, unde a continuat aceiaşi activitate rodnică.

Sosi însă şi ziua sfântă a sfărâmării Pactului cu Rusia Sovietică, pentru recucerirea Bucovinei şi Basarabiei, pângărite de hoardele îndobidocite de ideologia comunistă.

Lt. Colonel Dan Tarnoschi nu putea să rămână mai departe la o comandă, pe care o socotea demnă numai atât cât camarazii şi soldaţii ce-i comandase în Basarabia, aşteptaseră cu înfrigurare ordinul de trecere a Prutului.

Se prezentă Directorului Remontei, spre a-i încuviinţa plecarea pe front, unde ceruse comanda unui regiment de cavalerie.

Anumite consideraţiuni însă, bune în timp de pace, se opuseră la aceasta.

Fu sfătuit atunci să aştepte şi desigur mai târziu va avea ocazia să fie chemat la comandă.

Firea sa impetuoasă şi convingerile sale asupra onoarei şi panajului de călăreţ, îl făcură să treacă peste aceste încurajări de viitor şi, obţinând plecarea în principiu, o şi puse imediat în aplicare.

Şi deodată, în primele zilei ale lunei August se prezentă la Comandamentul Armatei a 3-a, General Dumitrescu, unde fusese pus deocamdată la dispoziţie.

Sosind pe câmpul de luptă al Transnistriei, ceru să i se încredinţeze comanda unui Batalion de Vânători de Munte.

Avea astfel cel puţin prilejul de a lupta alături de bravii lui călăreţi.

Până să vie însă aprobarea, şi văzând un grup de Vânători de Munte plecând la atac, în preajma Pădurei Wapniarka, se alătură lor şi avântându-se în atac cu cele mai înaintate elemente, căzu în fruntea primului val de asalt.

Şi astfel — neînţeles şi nefolosite fiindu-i marile lui calităţi morale de comandant, călăreţ şi român, îşi dă sfârştiul ca un simplu adevărat ostaş al Crucei, ca în primele Cruciade ale adevăraţilor credincioşi, cari într'adevăr s'au jertfit, fără nici un gând de onoruri şi răsplată, pentru biruinţa Mânuitorului.

Colonel **Adrian Dimitriu Şoimu**
Camarad de promoţie

† Maiorul Petre Şerban

Nimeni nu a ştiut — din anunţul modest publicat în ziare — că acest brav ofiţer superior mai fusese odată rănit în primele lupte pentru eliberarea Basarabiei şi — abia vindecat — s'a întors pe front şi a murit în atacurile crâncene pentru cucerirea Odessei.

Consider dar ca o datorie de conştiinţă, ca unul ce l-am avut în ultima vreme sub comandă, — deşi prea puţin timp, — de a releva camarazilor mai tineri, acest suflet de erou, exponent al virtuţilor sublime ce formează tradiţia armei noastre.

Născut la 18 Ianuarie 1901, în Bucureşti, după absolvirea liceului militar, intră în anul 1920, în Şcoala Pregătitoare de Ofiţeri Activi de Cavalerie, după absolvirea căreia, la 1 Iulie 1922, este înaintat sublocotenent în Reg. 9 Roşiori.

Urmează Şcoala Specială de Cavalerie în anul 1924—1925, după absolvirea căreia este înaintat la gradul de locotenent, tot în Regimentul 9 Roşiori, unde stă până la 20 Iunie 1929, când este mutat în Reg. 3 Călăraşi.

Aci este înaintat la gradul de căpitan, pe ziua de 8 Iunie 1934, încredinţându-i-se comanda de escadron, fiind apreciat astfel de fostul său comandant de regiment, Colonelul Pantazi: „Comandă cu autoritate escadronul său, care a fost instruit foarte bine. Căpitanul Şerban este un foarte bun ofiţer, sub toate aspectele, muncitor, constiincios, autoritar şi competent".

La 1 Aprilie 1935, este mutat în Reg. 5 Roşiori „Împăratul Nicolae al II-lea, iar la 1 Aprilie 1936, este mutat în Reg. 9 Călăraşi „Regina Marioara" a Jugoslaviei.

In acest timp, a comandat Escadronul 3 din Divizionul II, cu garnizoana în Babadag şi Escadronul de Mitraliere, dela comanda regimentului, în Constanţa.

La 1 Aprilie 1937 este mutat în regimentul 10 călăraşi, fiindu-i încredinţată comanda escadronului din Timişoara, unde terminându-şi stagiul de comandant de escadron, este mutat la 1 Oct. 1937, la Direcţia Industriei de Război, regiunea Sibiu.

De aci, la 1 Aprilie 1938, este trecut la Şcoala de Aplicaţie a Cavaleriei, unde îndeplineşte funcţiunea de inspector de studii, „remarcându-se prin putere de muncă şi constiinciozitatea cu care s'a achitat de toate însărcinările primite", fiind un preţios colaborator al Direcţiei de Studii, în special pe timpul călătoriei de instrucţie, unde a activat cu foarte multă energie şi cu bune rezultate, după cum îl apreciază comandantul său depe atunci, Colonelul Cristu Cantuniari.

Şi ca inspector de studii şi ca profesor al cursului de informaţii, căpitanul Şerban a avut o atitudine fără reproş în faţa ofiţerilor elevi.

Dotat ca un caracter blând, a reuşit să influenţeze în bine, pe cei ce i-a avut sub ordine. Le-a servit tot timpul ca exemplu de punctualitate, de disciplină şi de bună camaraderie, după cum se exprimă acelaş distins al său comandant.

Este cel mai frumos omagiu ce se poate aduce memoriei acestui ofiţer, pentru activitatea sa din timp de pace.

La 1 Aprilie 1939 este mutat la Brigada 1 Fortificații, sub ordinele D-lui General Stoenescu Nicolae, fiind apreciat în mod deosebit, unde stă până la 1 Martie 1940, după care revine la Centrul de Instrucție al Cavaleriei și anume în cadrele regimentului centrului. Aci rămâne până la 15 Aprilie 1941 când, după cererea sa, este mutat în Reg. 9 Călărași.

Intre timp, trecând cu succes probele practice și teoretice al examenului pentru ofițeri superiori, este înaintat la gradul de maior, la 10 Mai 1941.

Dacă activitatea sa din timp de pace a fost atât de rodnică cea din timp de război — deși în timp atât de scurt — este vrednică de cea mai mare laudă.

Ofițer cu un solid caracter, nobil și generos, energic și dotat cu curajul răspunderii, de un patriotism înflăcărat și mai presus de orice — viteaz până la temeritate, Maiorul Petre Șerban nu putea să nu se găsească dela început în primele rânduri. Dându-și seama că în curând va trebui să luptăm pentru recucerirea hotarelor sfâșiate de dușmani, a cerut să revie în Reg. 9 Călărași, regiment în care mai servise și în care legase o strânsă prietenie, cu ceilalți ofițeri, pe timpul când comandase escadron la Babadag și Constanța.

I-am predat cu fastul obișnuit comanda Divizionului I și-mi amintesc și acum satisfacția și mândria în care s'a prezentat în fața unității sale și a defilat în capul divizionului.

Plecând apoi dela comanda regimentului, în minister, în primele zile ale lunei August, am aflat că fuseseră aduși în București, cei dintâi ofițeri răniți din Reg. 9 Călărași, printre care se afla și Maiorul Petre Șerban.

I-am telefonat imediat și am alergat acasă să-l văd.

L'am găsit bandajat la cap și la mână, rănit de schije de aruncătoare. Una din ele îi perforase casca și — deviind — i se înfipse în ceafă.

Scăpase dela o moarte sigură, numai datorită rezistenței căștii sale, pe care o adusese de pe front și o păstra ca o relicvă a luptelor crâncene la care luase parte.

I-am cerut, bineînțeles, să-mi povestească atacurile la care participase și împrejurările în care a fost rănit.

Cu multă modestie, dar și cu mult elan, mi-a povestit cele ce urmează.

Era în ziua de 16 Iulie 1941, când Divizionul I, din Reg. 9 Călărași, pus la dispoziția Diviziei de Grăniceri, primise misiu-

nea de a cuceri o poziție puternic ocupată de inamic, la Nord-Vest Javgur, (pe cursul superior a râului Ialpug), în scopul de a cădea în flancul trupelor inamice, care ocupau puternic satele Bestemac și Cazangic, la Sud de Valul lui Traian.

Divizionul Maior Șerban înaintează călare, cu Esc. 2 în linia I-a, iar Esc. 1, în linia 2-a.

Ajuns în fața cotei 216, escadronul din cap este primit cu focuri puternice de arme automate.

Maiorul Șerban dă ordin Esc. 2 să descalece și să atace de front, iar Esc. 1 să manevreze călare pe la Est, pentru a deschide focul în flancul și spatele trupelor inamice, cari opriseră înaintarea Divizionului.

In urma atacului impetuos de front și a manevrei executate, precum și a acțiunei personale a Maiorului Șerban, care se găsea mereu în prima linie, inamicul este respins și cota 216, obiectivul ordonat, este ocupată, după o luptă violentă cu baioneta și grenada.

In acest timp, inamicul respins, începu un bombardament puternic de artilerie de toate calibrele, inclusiv cu aruncătoare care a durat 4 ore, în scopul de a sili unitățile divizionului să se retragă, dar Maiorul Șerban menține dârz poziția ocupată, până la sosirea întăririlor din Divizia de Grăniceri.

In timpul bombardamentului, postul său de comandă este încadrat la 30 metri, din toate direcțiile și Maiorul Șerban cade rănit împreună cu alți 2 ofițeri.

Este transportat la postul de prim ajutor, unde i se scoate schija din cap. Evacuat mai departe, în trecere pe la postul de comandă al Diviziei, în subordinele căruia luptase este felicitat de succesul obținut.

Pentru aceste fapte, în urma propunerii făcute de Divizia de Grăniceri, a fost decorat cu ordinul „Steaua României", cu panglica de Virtutea Militară.

Firea sa dinamică și temperamentul său extrem de vioiu îl făceau însă să nu poată sta în spital decât câteva zile, la început după care se ducea numai la pansament.

Intre timp, injecția antitetanică îi dase o reacție foarte puternică, astfel că a fost nevoit să reintre în spital, pentru câteva zile, ceeace îl contraria și mai mult, căci ardea de nerăbdarea de a se întoarce iarăși pe front, la unitatea sa.

„Nu vreau să mă înapoiez decât cu „Mihai Viteazul", sau voi rămâne acolo, dar în nici un caz nu voi veni, dacă voi fi schilod"!

Mereu își punea întrebări.

„Ce vor fi făcând ofițerii mei? Cum, eu stau aici și ei să lupte acolo, fără mine?

Ce astea, sunt răni ce am avut eu?

Povestind atacurile la care luase parte, spunea adesea: „Acolo este infernal, dar e sublim". In aceste cuvinte, se învederează ofițerul cu adevărat temperament de luptător, care găsește sublimul existenței lui, în infernul bombardamentelor și al riscului vieții de fiecare clipă.

Intrebat de comisia medicală, la eșirea din spital, câte zile dorește să aibă concediu, a răspuns: „Mai puțin decât îmi trebue ca să mă vindec complet, restul putându-se restabili și pe front.

In sfârșit, cu toată opunerea familiei, renunță la orice concediu și găsind o mașină, care se întorcea pe front la regiment, plecă numai de cât. Putea să rămână dacă ar fi vrut, la un Comandament sau un serviciu oarecare, deoarece își făcuse datoria, dar temperamentul său nu se împăca cu asemenea aranjamente.

De pe frontul Odessei, scrise ultima scrisoare:

„Sper să ne vedem în curând, în aceleași condițiuni (adică tot rănit").

„De și am parcă o presimțire . . ."

Și-într'adevăr, în ziua de 31 August 1941, Divizionul I, comandat de Maiorul Petre Serban, întră din nou în luptă, în fața Odessei, la aripa dreaptă a unui regiment de infanterie.

Maiorul Șerban, mereu în linia I-a, primise ordin să atace în direcția Ioseftal, pentru a pune stăpânirea pe înălțimele dela cota 79, care dominau satul.

Pornește la atac, sfidând moartea, îmbrăcat în trenchcoatul de ofițer, deși știa că bolșevicii aveau trăgători specializați în tragere cu luneta la armă, pentru a ținti ofițerii, din care cauză se dăduse ordin ca să se îmbrace în aceiași ținută ca și trupa, nepăstrându-se nici chiar centura diagonală.

După câtva timp, escadroanele din linia I-a nemaiputând înainta, raportează această situație comandantului de divizion, Maiorului Serban, printr'un elev plutonier t. r., care predând

ştirea, cade rănit, chiar în faţa postului de comandă al divizionului.

Acesta, bravând şi de astă dată moartea, se ridică dela pământ pentru a telefona înapoi, cerând să vie brancadierii ca să transporte pe rănit şi continuă să dea noi dispoziţiuni, în vederea ducerei mai departe a atacului, cu ori ce preţ.

La ora 16, în timp ce cu telefonul în mână dădea ordine, este ciuruit de mai multe gloanţe şi cade mort pe loc.

A fost înmormântat provizoriu, în curtea bisericei din Palanca, pe malul drept al Nistrului.

I-a fost dat să cadă acolo, ca să marcheze stăpânirea noastră necontestată — fiind pecetluită cu atâta sânge generos — asupra ambelor maluri ale Nistrului.

Colonel **Adrian Dimitriu Şoimu**
fost Comandant al Reg. 9 Călăraşi
„Regina Marioara a Jugoslaviei"

† Căpitanul Eugen Petit

Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul „Post mortem"

Comandantul de Escadron Căpitanul Eugen Petit, se desprinde printre eroii oştirei noastre ca unul din acei viteji legendari ale căror nume, inscrise în cartea neamului, evocă un şir de fapte luminoase.

Fie-mi îngăduit mie, care am veghiat părinteşte ani dearândul asupra iniţierei lui în meşteşugul armelor, să aduc un pios omagiu memoriei acelula, care a fost unul dintre cei mai iubiţi ofiţeri ai regimentului 4 roşiori.

Am mândria de a fi priceput întotdeauna vijelioasele porniri ostășești, cari clocoteau sub aparența lui calmă și sub înfățișarea lui elegantă. Inteligent de o cultură și de o educație aleasă, Eugen Petit avea un caracter independent și cinstit, intransigent când convingerile lui adânci erau în joc. Își îndeplinea datoria cu rigoare și modestie.

Incă de la începutul războiului, am urmărit cu înfrigurare acțiunea regimentului, în care am servit 20 ani din cariera mea și care reprezintă tot ce am mai scump în viață, cu regret adânc de a nu fi putut lupta în rândurile lui ca în 1913 și 1916. Gândul meu era mereu alături de dragii mei camarazi și rugile mele cereau Domnului să-i poarte victorioși în luptele pentru desrobirea pământului strămoșesc spre împlinirea lozincei regimentului: Izbândă sau moarte".

După ce au străbătut, luptându-se fără incetare, întinsul nesfârșit al stepelor ucrainiene, s'au izbit în ziua de 29 Septembrie de rezistența desperată a inamicului, cari printr'un puternic contra atac la Kosoe amenința să-i înconjoare. In această clipă de primejdie, era neapărat nevoe de o acțiune îndrăsneață, în cursul căreia fiecare dintre șefi trebuia să desfășoare calitați supraomenești de curaj, de autoritate, de stăpânire de sine.

Cu un spirit de sacrificiu demn de glorioasa tradiție a înaintașilor, Căpitanul Petit iese înaintea primei linii de luptă, cercetează orizontul, unde începuse faptul dimineței să se deslușească umbrele sure ale inamicului ce înainta și trage singur, numărând țintele doborâte. La o nouă lovitură, cade rănit de moarte, strigând soldaților săi:

„Inainte, Regimentul trebue să învingă".

Pe targă în drum spre spital, pe când intunericul morței începuse să-l copleșească, simțindu-și sfârșitul, a mai putut murmura unui camarad, care se aplecase asupra lui, cele din urmă cuvinte „Inainte, Regimentul trebue să învingă".

El a murit astfel, în năvala luptei vitejești, mândru de a fi purtat stindardul în fruntea oastei, stindard el însuși prin pildă de abnegațiune și de înălțare sufletească.

Mă înclin cu pietate în fața rămășițelor căpitanului Eugen Petit comandant de escadron din regimentul de roșiori „Regina Maria".

Col. rez. Gh. **Crăiniceanu**

† Căpitanul Eugen Petit

Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul „Post mortem"

Gestul a devenit ceva reflex.

In fiecare dimineaţă, cu mâna tremurândă, întorc fila ziarului pe care, rânduri mici şi negre, străjuite de cruci rânduite cu regularitate de ţintirim, vestesc pe cei ce uniţi într'o credinţă şi într'o lege, îşi dau viaţa ca preţ al unui viitor mai bun, mai drept, mai sigur.

Veşti scurte ce te înghiaţă, din care se desprinde acelaş şi acelaş refrem:

„căzut vitejeşte în Ucraina, pentru Tron, Ţară şi Cruce".

Şi atât.

Şi totuşi rândurile mici şi negre, veştile scurte şi reci, nchid odată pentru totdeauna iluzii, credinţe, iubiri, pun capăt odată pentru totdeauna, unui „eu" ce a fost cândva, păşind din prezent în trecut.

Ziua de 14 Octombrie 1941!

Pe fila înegrită şi străjuită de cruci, un anunţ:

„Căpitanul Eugen Petit din Cavalerie, căzut vitejeşte în fruntea escadronului său de roşiori din Regimentul „Regina Maria", pe întinsul Ucrainei".

Un anunţ simplu. — Simplu ca toate celelalte. — Cu acelaş cuprins, cu acelaş ritm şi ton de crudă realitate.

Cu ochii în gol, dus cu gândul acolo departe, privesc imaginea Căpitanului Eugen Petit din Cavalerie, imaginea colegului şi prietenului Gigi, imagine ce este clară, nespus de clară, pe care o privesc cu siguranţa unei întâlniri.

Pe nevrute, gândurile îmi pornesc să cutreere, cu vechiul meu camarad alături, prin Târgovişte, cu Şcoala de Cavalerie şi Curtea Domnească, prin Sibiu cu Şcoala Specială, câmpul de cărier şi Iungerwaldul, prin Sebeşul cu pădurile seculare, prin Bucureşti cu Hipodromul, Cotrocenii, Cazarma Escortei

Regale . . . şi neobosit trăesc tot ce mă leagă de el, din 1922 până azi, de acum 22 ani.

De-mi va fi dat să mai cutreer cândva aceste locuri, de-mi va fi dat să mai simt cândva farmecul lor, Gigi va lipsi de lângă mine, paşii lui nu mă vor mai însoţi, glasul lui nu mă va mai întreba nimic.

Nu-mi va mai fi dat să am priveliştea acelui om pururi zâmbitor, nobil în ţinută, nobil în gânduri.

Nu-mi va mai fi dat să mă împărtăşesc din comoara lui de suflet şi nici să mă străduiesc a fura ceva din lealitatea şi cavalerismul fiinţei lui.

De acolo de sus, zâmbitor şi îngăduitor ca tot deauna, mă va privi cum mă chinuesc să-mi găsesc un tovarăş de drum şi, mă va călăuzi, mă va ajuta.

Pătimaş, iubitor al unui Bayard, Lassalle şi Seidlitz, ale căror vieţi şi faptele cunoştea cu amănunţime şi curiozitate de îndrăgostit. Căpitanul Eugen Petit din Cavalerie a fost omul care, înfruntându-se din măreţia lor ne depăşea prin toată fiinţa sa lipsită de invidie şi de arivism, dominată de ideia unei vieţi frumoase, utilă lui şi celor din jurul său, ce-l urmau cu dragoste de discipoli.

I-a fost dat marelui meu camarad ca, făcând parte din frumosul regiment albastru, în care am servit amândoi, al Marei noastre Regina Maria, pe care am însoţit-o adesea în fugile ei nebune prin desişuri de păduri, să cadă în momentul în care „Cavaleria noastră", în ciuda secolului fierului şi al benzinei, înscria pagini de glorioasă şi legendară epopee.

I-a fost dat Căpitanului Eugen Petit să cadă pe întinsul nesfârşit al Ucrainei, ce lăsa drum liber galopului calului său, galop în care fantezia sa putea să zburde în voie.

Gândesc la vorbele lui, când, mâhnit că este posibil ca arma lui „Cavaleria" să fie ştearsă de pe firmamentul existenţei, trecând în domeniul amintirei, mi-a spus:

Sunt sigur că, în curând, călăreţul bătrân ce a trăit în trecut farmecul unei recunoaşteri, va fi chemat ca pe spinarea calului să-şi îndeplinească din nou misiunea, dacă îl vor mai duce anii.

A avut dreptate.

Să fie sigur căpitanul din cavalerie Eugen Petit, că sub imboldul amintirei lui, vom duce mai departe gloria cavaleriei noastre care, ca şi pentru el, este cântecul fiinţei noastre.

Vom trăi şi ne vom hrăni din cuvintele săpate adânc pe fierul sabiei lui ce acum îl străjueşte nemişcată, dar credincioasă.

A Dieu mon âme
Ma vie au Roi
Mon coeur aux Dames
L'honnoeur pour moi

A fost crezul lui, al nostru, al cavaleriei.

Dormi în pace, prieten drag.

Căpitan **R. Barbacioru**
din Cavalerie

EXTRAS

După Decretul de Decorare cu Mihai-Viteazul

— Căpitanul Petit A. Eugen, pentru bravura excepţională de care a dat dovadă în ziua de 29 Septembrie 1941, când Regimentul său ocupa defensiv satele Polograd-Kosos, reuşind să oprească cu escadronul ce comanda atacul unui inamic mult superior, pe care-l ţine pe loc până către orele 17.30, când văzându-şi sectorul ameninţat, se avântă în fruntea plotonului de rezervă, contra-atacând şi respingând atacul batalioanelor inamice.

Moare ca un erou, în fruntea unităţei sale.

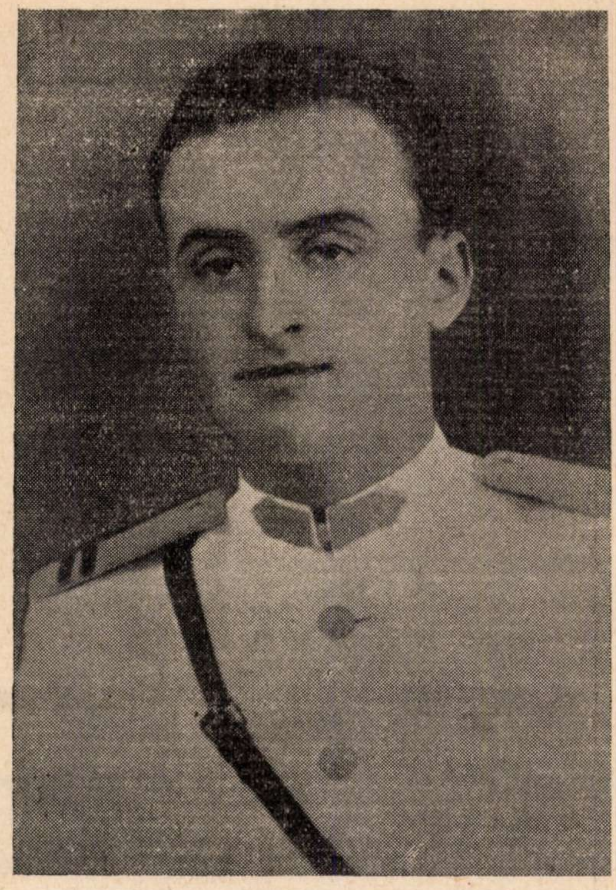

† Locotenentul de Cavalerie Dinu Husărescu

In seara zilei de 6 August 1941 Locotenentul de cavalerie Constantin Husărescu a căzut pentru Țară.

A căzut simplu, demn și ostășește, așa cum se moare în război.

Privindu-i fapta, privindu-i moartea nu știi ce să admiri întâi.

Ți se umple pieptul de mândrie văzându l deservind cu măestrie arma automată care împrăștie moarte și panică în rândurile dușmanului.

Ţi se strânge inima văzând înflorindu-i pe tunică şuvoiul roşu al sângelui tânăr generos şi fierbinte, panglică sublimă a „Virtuţii Militare".

Rămâi uluit când îşi dispreţueşte rana, viaţa, continuând să tragă, ca numărul duşmanilor crucei şi ai gliei româneşt să scadă cât mai mulţi până în clipa morţii sale.

Ingenunchiezi plin de respect lângă trupul din care viaţa se scurge, admirând tăria sufletului care nu plânge, ci încurajează — îmbărbătând — pe cei ce-l plâng.

Stai împietrit lângă trupu rece care a cuprins într'ânsul pentru prea scurtă vreme, atâta iubire de Ţară, atâta vitejie atâta dorinţă de luptă şi atâtea bărbăteşti virtuţi . . .

Sunt ani de când, comandând escadronul elevilor activi în lipsa titularului, l-am avut elev.

In tânărul sburdalnic, plin, de viaţă şi de frumoase sentimente am descifrat clar bărbatul nobilelor virtuţi, în devenire.

De aceia l-am preţuit.

Fiindcă ceea ce dă în primul rând omului titlul nobleţei geniului său, este duioşia sufletului, eleganţa gesturilor, superioritatea caracterului.

Au vrut împrejurările să ne revedem pe câmpurile de luptă ale Basarabiei şi Transnistriei, luptând în aceiaşi unitate.

Calităţile lui se împliniseră în măsura în care omul e copt pentru acţiuni deosebite şi jertfă totală.

Amiaza zilei de August 1941 a marcat despărţirea noastră pentru totdeauna.

Sub un soare de foc, motocicletele noastre s'au încrucişat la un colţ de mirişte.

Timpul scurt al unor prieteneşti salutări.

Şi în fragmentul acela de clipă am avut presentimentul că-l văd pentru ultima oară.

De unde se ridică pe faţa celor sortiţi morţii, de unde izbucneşte în ochii celor hotărâţi faptelor mari, acea seninătate şi acea scânteere care îl deosebeşte de restul oamenilor?

In clipa aceia am simţit că locotenentul Husărescu îşi împlinea ursita, intrând în marea falangă a mucenicilor şi eroilor Neamului.

In seara de 6 August 1941, în marginea târgului Catargi, în decorul măreţ al incendiilor, sub muzica eroică a proiectilelor, a curs prima lacrimă în memoria camaradului scump.

Şi de atunci, în repetate rânduri, de nenumărate ori sufletele noastre au oscilat între durere şi mândrie . . .

In seara zilei de 6 August 1941, s'a frânt, plăpândă, o viaţă trecătoare de om, lăsând loc vast pentru eterna amintire şi preţuire a unui erou.

Căpitanul **M. Constantin**
din Cavalerie

CUVÂNTAREA

Maiorului Adj. Niculescu Eugen,

Comandantul Grupului de Cercetare al Diviziei Blindate,

Cu ocazia aducerei în ţară a corpului *Locot.* **Dinu Husărescu**, ţinută la Chişinău

Locotenentul de cavalerie Constantin Husărescu, nu mai este în rândurile noastre.

A căzut la datorie, cu faţa la inamic, şi a murit ca un brav în fruntea patrulei sale de motociclişti, pentru Ţară, pentru Rege, pentru Conducător şi pentru Grupul de cercetare, care l'a cinstit şi pe care el l-a onorat.

Locotenentul Husărescu !

Va rămâne simbolul Grupului de Cercetare.

Numele lui va fi strigătul nostru de adunare şi de îndemn pentru bătălie, va rămâne legământul care ne va încleşta minţile, inimile şi trupurile pentru suprema şi cea din urmă sforţare a noastră.

Nu-l plângem ci îl fericim !

Bravii nu se jelesc ci se sărbătoresc !

Nu pentru peirea ta, ci pentru sărbătorirea veşniciei tale suntem astăzi lângă tine Locotenent Husărescu.

Locotenent Husărescu, ai fost cel mai brav dintre noi şi pentru aceasta destinul te-a ales pe tine cel dintâi sol al nostru către Dumnezeire, ca să ne deschizi drumul Eternităţei, aşa cum l'ai deschis mereu, prin rândurile inamicului, Grupului, în fruntea căruia mereu ai fost trimis întâiul.

Locotenent Husărescu! Odihneşte-te în pace!

Iţi vom urma pilda!

Pe calea gloriei, a onoarei şi a nemuririi pe care ai plecat primul, te vom urma, pe rând sau cu toţii, atunci când vom avea norocul să ne batem iar.

Astăzi urechea ta ascuţită nu mai aude; ochiul tău pătrunzător nu mai vede.

Dar din lumea cealaltă, din lumea celor de dincolo de moarte, ascultă-ne şi priveşte-ne cu urechea şi ochiul sufletului tău nemuritor.

Ascultă pentru cea din urmă oară urarea, pe care potrivit obiceiului o facem şefilor de patrule, când pleacă în cercetare.

Ascultă atent sgomotul motoarelor „gândacilor" noştri şi priveşte-ne mândru cum ne desfăşurăm nesfârşit de mulţi în urma ta.

Ne vezi Locotenent Husărescu?

Ne auzi Locotenent Husărescu?

„Drum bun şi noroc în cercetarea unei lumi mai fericite, mai surâzătoare şi mai strălucitoare decât a noastră".

„Călătorie veşnică"!

„Călătorie veşnică pentru ultima ta misiune, Locotenent Husărescu!

Insfârşit, o acţiune cavaleristică!

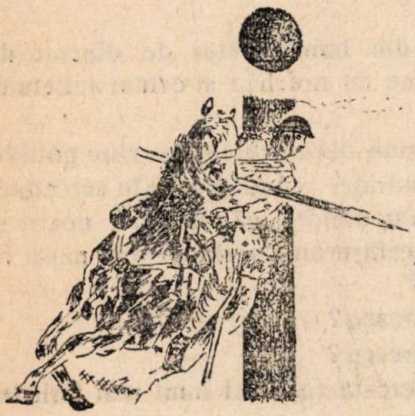

n urmărirea inamicului

Nu se poate o durere mai mare pentru Cavalerie şi călăreţi, decât atunci când, pe câmpul de luptă, perspectivele unei acţiuni cavaleristice se restrâng din ce în ce, iar tradiţionalele virtuţi ale armei vor trebui să se manifeste în acţiuni infanteristice!

Cavaleria totdeauna a dorit de a i se face onoarea ca să opereze în împrejurările ei specifice, pentru a demonstra capacitatea operativă şi puternica valoare morală ce a animat în toate vremurile operaţiunile ei, de tot felul.

Grupul 61 cercetare de Corp de Armată *), a apărut mai târziu pe câmpul de luptă — cu toate cererile ce făceam, ca să fim trimişi mai curând pe front.

Nu a avut fericirea de a participa la acţiunile atât de prodigioase şi splendite ale unităţilor de cavalerie din Corpul de Cavalerie — sau ca ale altor mari unităţi de cavalerie — ci a participat la bătălia Odessei.

. . . Şi astfel, la 28 August, 1941, intră în luptă, constituind limita de Vest a frontului, pe Nistru, la Frantzfeld (circa 20 km. Nord Cetatea Albă).

---

*) Comandat de bravul şi bunul meu camarad, D-nul Maior C. Beroniade.

Dela 1 Septembrie suntem puşi la dispoziţia Brigăzii 7-a Cavalerie, cu misiunea de a menţine frontul afectat.

Chiar în această zi grupul primeşte botezul sângelui.

Antrenaţi de atacul dela Est, călăreţii se avântă şi ei în atac, din anume iniţiative, cu elan impresionant. Un escadron îşi pierde aproape toţi subalterni. Ofiţerii dinapoi se oferă pentru a înlocui pe acei scoşi din luptă.

Nerăbdarea de a se răfui cu inamicul dă loc la atacurile dela 4 la 9 Septembrie — Un escadron îşi pierde toţi ofiţerii (1 mort; Subl. rez. Vrapciu, avântat până în linia inamicului; restul răniţi; comandantul escadronului cu casca turtită de focosul unui aruncător, rămâne în nesimţire 4 ore); sunt peste 60 % pierderi.

Zile grele — dar ostaşii sunt oţeliţi, ei bravează totul.

Călăreţii sunt de o hotărâre neclintită deşi de aproape 3 săptămâni stau în găuri, neschimbaţi, cu bărbile crescute până în cot şi într'o stare mizerabilă de higienă.

Totuşi, cu toţii aşteptam încă ceasul unei operaţiuni de cavalerie — aşa cum noi am visat atâta în viaţa noastră de ostaşi, încât ne formasem un scump ideal din a putea găsi astfel de prilejuri.

Ne uitam pe hartă; din partea noastră a frontului spaţiul era mai mare până la Odessa şi poate că atacurile viitoare ne-ar fi deschis şi nouă o poartă prin care să pătrundem pentru a desăvârşi eforturile fraţilor noştri de arme infanterişti.

Anume evenimente păreau să îndreptăţească, într'adevăr speranţele noastre.

In noaptea de 14 spre 15 inamicul duce în limita de Vest a frontului*) câteva puternice reacţiuni ofensive, din care cea mai importantă este aceea dela Frantzfeld.

Grupul se găsea angajat în linia I-a cu escadronul 1, întărit cu mitraliere şi Brandt-uri — restul grupului disponibil.

Concomitent cu recunoaşterile şi atacurile de noapte, amintite mai sus, inamicul reuşeşte să debarce, venind de pe Liman, un detaşament de peste 100 de civili înarmaţi cu arme, arme automate, mijloace de transmisiuni, etc., în spatele escadronului 1, imediat la Nord de Frantzfeld. Escadronul aproape înconjurat, este pus într'o situaţie foarte critică. Se petrece

*) care, sprijinindu-se pe începutul limanului Nistrului, trecerea printre satele Frantzfeld şi Krasnaja Ioachimowk cota 83 = Nord Peterstal, etc.

atunci o reacțiune spontană a comandanților de plotoane, ce se găseau către Liman și inițiativa și avântul călăreților aruncă sângeros pe inamic în Liman, care pierde aproape tot materialul de luptă (arme, arme automate, telefoane, etc.). Totodată escadronul făcea față cu succes atacurilor de front ale inamicului.

Fusese o zi grea — iar inamicul nu reușise în acțiunile sale.

Dar aceste acțiuni erau numai demonstrative, numai un pretext în hotărîrea ce luase și anume de a rupe lupta în porțiunea de Vest a frontului și de a stabili un nou front mai la Sud sau Sud-Est !

Și în acest scop, deci, el a întreprins acele reacțiuni ofensive, pentru a induce în eroare și chiar pentru a oferi indiciile unei serioase ofensive.

Cum s'a demonstrat tot războiul, inamicul era bine priceput în a organiza retrageri — încât, înainte de zorii zilei de 15 Septembrie, el se găsea degajat de pe frontul Brigadei — în cursul zilei de 15 Septembrie, unitățile caută să reia contactul.

* * *

In după amiaza zilei de 15 Septembrie, pe la orele 16. Șeful de Stat Major, al Brigadei vine la P. C. al Grupului, informându-se ce anume cai la mână sunt mai aproape, pentru ca unitățile respective să încalece imediat și să reia contactul cu inamicul ce reușise să se retragă. (Schița No. 3)

Caii Grupului nostru însă, se găseau la 3—4 km. înapoi, mai aproape găsindu-se caii Grupurilor de Cercetare ale Diviziilor 14 și 21 (grupuri, reduse din cauza pierderilor, la câte un ploton).

M'am oferit atunci, să comand detașamentul ce trebuia să urmărească pe inamic și să reia contactul.

Șeful de Stat Major al Brigadei a acceptat și am plecat împreună, în scopul de a înjgheba cât mai repede acel detașament, pentruca astfel să se reia contactul cu inamicul cu un minut mai devreme.

Detașamentul trebuia să aibă compunerea: Escadronul Motocicliști al Brigadei + Esc. 1 din Grupul 61 Cercetare C. A. + cele 2 plotoane din Grupurile Cercetare Divizionare 21 și 14.

Schița No. 3

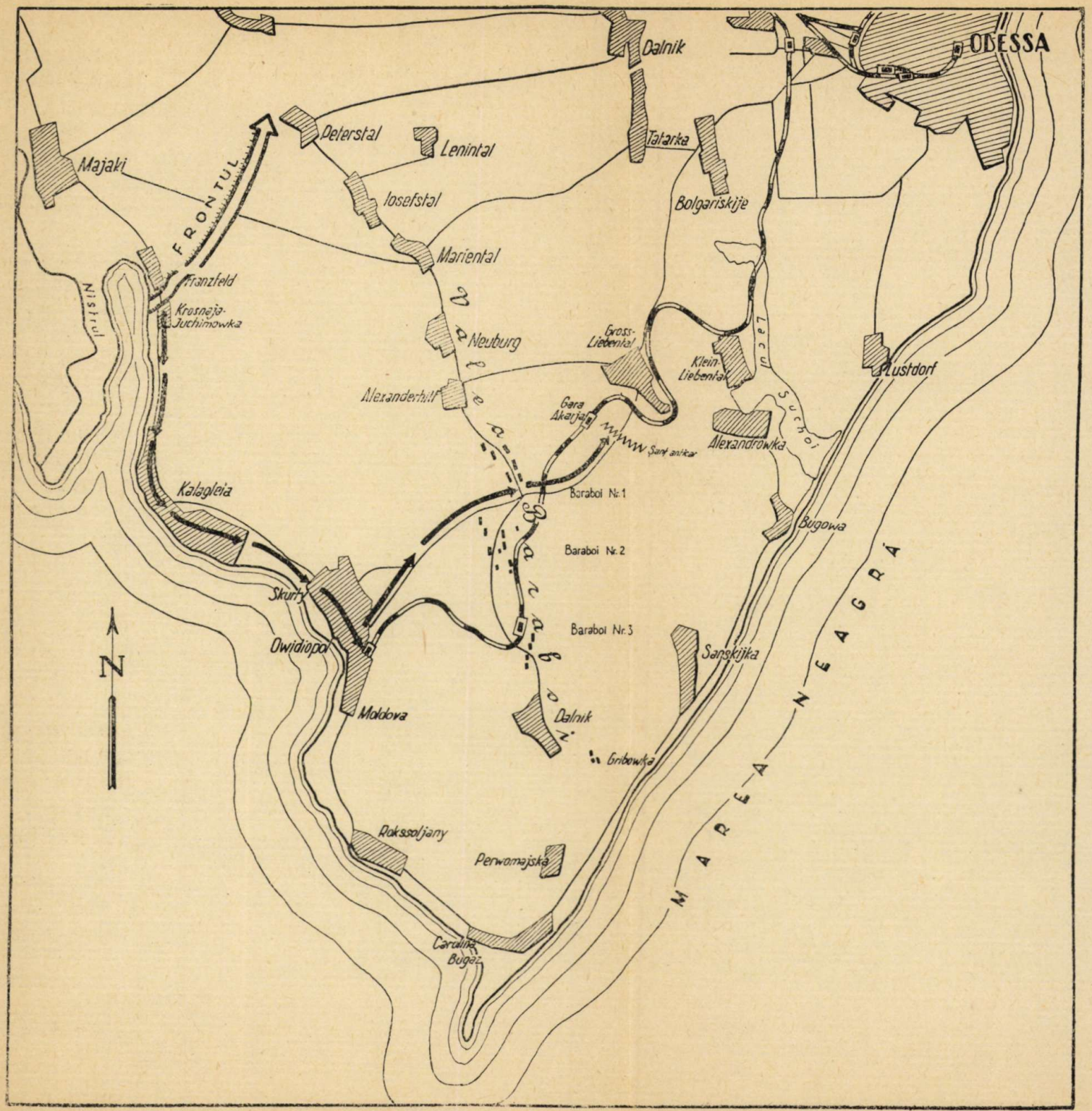

ODESSA
Dalnik
Tatarka
Peterstal
Lenintal
Majaki
FRONTUL
Iosefstal
Bolgariskije
Mariental
Franzfeld
Nistrul
Krosnaja-Juchimowka
Neuburg
Gross-Liebental
Klein-Liebental
Lacul Suchoi
Lustdorf
Alexanderhilf
Gara Akarja
Alexandrowka
Baraboi Nr. 1
Kalagleia
Bugowa
Baraboi Nr. 2
Skurty
Baraboi Nr. 3
Owidiopol
Sanskijka
N
Moldova
Dalnik
Gribowka
MAREA NEAGRĂ
Rokssoljany
Perwomajska
Carolina Bugaz

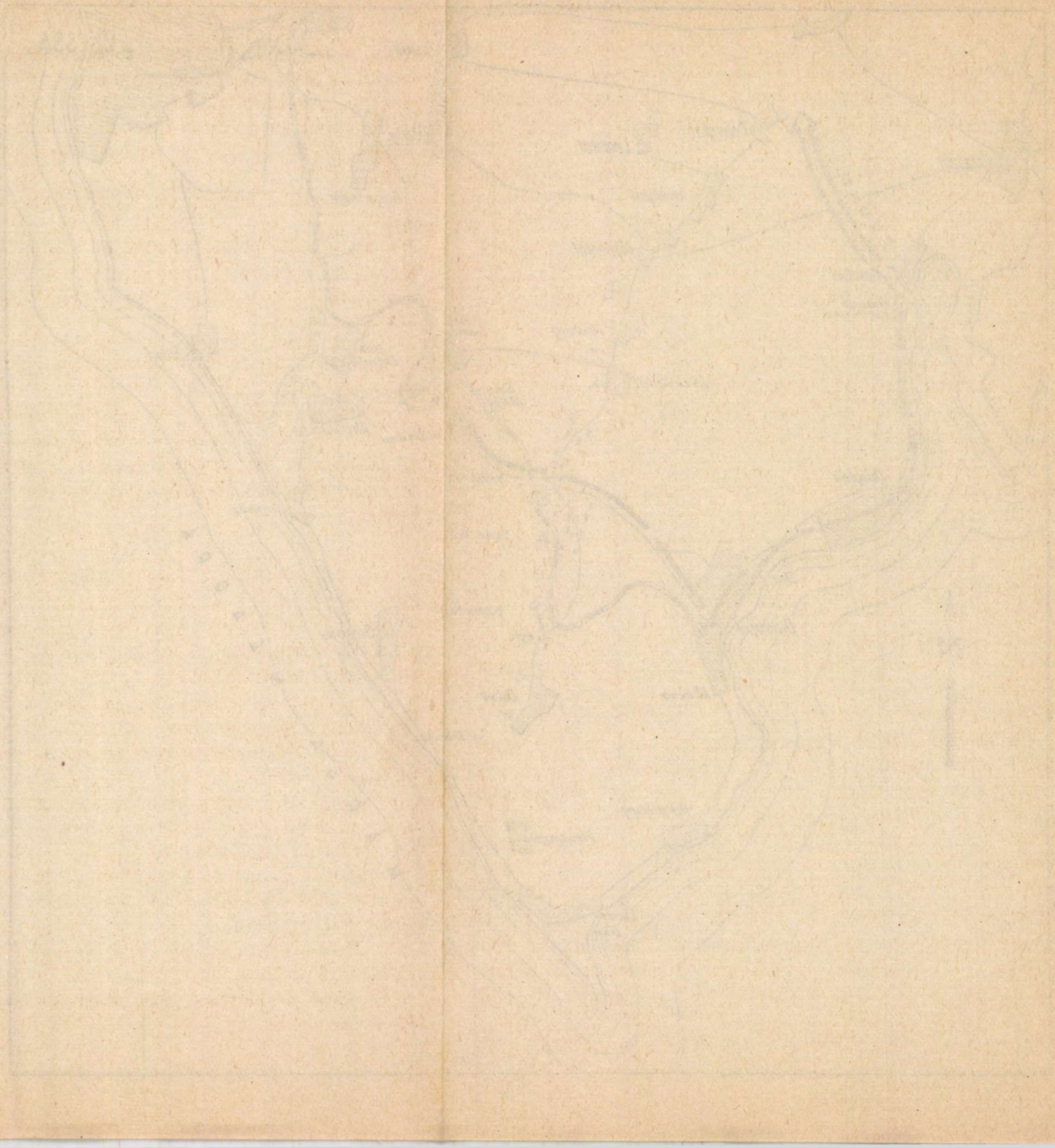

Escadronul 1 însă, fost în contact cu inamicul la Frantzfeld, reluase acum înaintarea pe jos, în căutarea inamicului. Deci încălecarea acestui escadron în acea zi, nu mai era de întrevăzut.

Am dat ordin atunci, Locotenentului Năstăsescu și Locotenentului Leu, comandanții celor două plotoane divizionare (ordin comunicat prin agenți și prin Locotenentul Minculescu).

Singurii cai la mână ce au ieșit imediat, au fost cei doi cai ai mei (pe care i-am găsit la marginea Nord Frantzfeld)!

Timpul trecea și adunarea detașamentului întârzia prea mult.

Numai Escadronul Motocicliști, era gata.

Am plecat atunci, împreună cu Șeful de Stat Major, în mașina acestuia (urmat de mașina mea), la escadronul 1, pe care l'am găsit cu P. C. la marginea Sud Krasnaja Ioachimowka, iar unitatea la circa 2 km. mai la Sud.

Cum acest escadron nu profita de creasta imediat dela Est, împingându-și elementele înaintate pe această creastă, Șeful de Stat Major s'a deplasat pentru a face remanierele cuvenite, în timp ce în vale îl ajutam eu la această operațiune.

Era aproximativ ora 18.

Mai era numai o oră de lumină — deci numai o oră de profitat în acea zi — și acțiunea lâncezea.

Escadronul Moto, care se găsea lângă mine pe șosea, trimisese Plotonul Lt. Bârloiu să cerceteze marginea de Nord a satului Calagleia — Plotonul ajunsese deja la marginea satului și de pe locul în care mă găseam, îl vedeam oprit.

M'am deplasat imediat la acel ploton, unde mi s'a spus că, din informațiuni, inamicul nu ar mai fi în sat.

Trebuia luată o hotărâre repede și complectă în realizare.

Problema era simplă, în fond:

— ori se aștepta constituirea detașamentului și atunci eram condamnați la inacțiune în acea zi:

— ori treceam, cu orice risc, imediat la acțiune, numai cu Escadronul de Motocicliști, singurul disponibil.

Pe de altă parte, cunoșteam ansamblul operațiilor și deci interesul ce-l avea Brigada pentru a relua contactul, în scopul de a împinge deci, cât mai repede înainte, elementele sale ușoare.

Mai știam, dela Șeful de Stat Major, că Brigada ar fi

vrut să atingă Calagleia în acea zi (dealtfel singurul lucru cel cunoșteam în privința misiunii).

M'am hotărât deci, imediat: o acțiune de recunoaștere și de pătrundere rapidă, cu Escadroul Motociclişti, cât va fi posibil, în funcție de situație și întuneric, pe direcția Calagleia — Ovidiopol.

Desigur, mergem în necunoscut, era riscant ceeace făceam: puteam fi măcelăriți sau capturați, căci inamicul întindea curse la orice pas (iar în noaptea precedentă dusese acea acțiune de debarcare în spatele frontului *) și era deci, greu de crezut că în spațiul din interior, să nu-și fi luat măsuri).

Dar dorința arzătoare de a acționa, grăuntele de neastâmpăr ce purtam fiecare călăreț, prespectiva însfârșit, de a întreprinde o acțiune cavaleristică, erau un imbold hotărît.

Din acel moment, am luat Escadronul Moto sub comandă.

Precedat de Plotonul Locot Bârloiu **), am intrat în satul Calagleia.

În mijlocul satului apare un autocamion rus, care se predă și este expediat în urmă.

Ajuns în dreptul fostei biserici a satului (cam la 2 km. până la liziera Sud de sat, care în total are 8 km.), plotonul vârf raportează că, din informațiuni. ar exista civili înarmați în acea parte a satului.

Din locul în care mă oprisem și care domina întinsul apei Limanului, admiram splendida priveliște și reflectam cât de nepăsătoare este natura la învrăjbirea oamenilor; totodată atenția îmi fusese atrasă de o mică flotilă de bărci, ancorate pe mal (și gândul mi-a mers imediat la nevoile ce armata noastră simțise să posede cât mai multe bărci, recent, când umflarea Nistrului, rupsese podurile de pe el și mă hotărâsem să le păzesc).

Era ora 19, aproape se înserase și nu atinsesem încă regiunea de Sud a Calagleiei.

Am dat ordin atunci comandantului Esc. Moto să rămână pentru a cerceta partea suspectă a satului cu Plotonul Lt. Duca,

---

*) Mai mult încă, cu câteva zile mai înainte, inamicul strecurase printre liniile noastre civili înarmați, ce parveniseră chiar până la unele P. C.

**) Este o mare plăcere pentru mine de a releva calitățile de întreprinzător și de brav ale acestui ofițer, mereu nerăbdător să acționeze și să se ducă înainte.

iar cu celelalte 2 Plotoane, precedat de Plotonul Lt. Bârloiu, m'am pus în marş, cu hotărîrea categorică de a ajunge la Ovidiopol în acea seară (mărturisesc că această hotărâre o luasem chiar dela intrarea în acţiune).

Am pus în vedere Comand. Esc. Moto, ca să mă urmeze imediat ce tranşează incidentul dela Calagleia.

La plecarea din Calagleia, am luat cu mine şi un om ce ştia româneşte şi ruseşte, ca translator şi pe care l'am ţinut până dimineaţa.

Trecuse de ora 19 când am ajuns la liziera Nord Ovidiopol, fără a fi întâlnit inamicul.

Se înserase aproape complect.

Mă găseam într'o situaţie curioasă: pe deoparte, neputând activa decât pe un ax, iar pe de alta, neştiind unde se află restul trupelor noastre, aveam senzaţia precisă de izolat (când, mai târziu, sgomotul şi lumina duelului proectilelor de artilerie se distingeau bine, îmi dădeam seama că mă găseam oarecum în spatele unui front, cam la 10 km. Sud de acest front).

Intunericul pusese însă punct posibilităţii acţiunei pentru Detaşament în acea zi.

M'am hotărît atunci, să rămân pe loc, cercetând eşirile de Nord şi Est a Ovidiopolului, cum şi interiorul acestuia; restul într'un dispozitiv de aşteptare, cu măsuri de siguranţă de jur împrejur, raportând Brigadei acţiunea de până acum.

Am trimis Plotonul comandat de Plotonier Ene să cerceteze Ovidiopolul, traversându-l în lungul lui, până la marginea de Sud (Moldova) şi ca să menajez Motocicliştii — căci rămăsesem numai cu 1 ploton — am mai trimes maşina mea, cu translatorul şi un gradat, pentru a cerceta marginea de Nord Est Ovidiopol.

In acest timp, am redactat şi trimis următorul raport scris către Brigada 7 Cavalerie (şi acelaşi Grupului 61. Cercetare, cum şi Esc. 1 Gr. 61 Cercetare care presupuneam că trebuia să înainteze către mine):

— Liziera Nord Ovidiopol
No. 15. — 15 Sept. 1941, ora 19.30

către Brig. 7 Cavalerie.

Vă raportez:

1. Mă găsesc cu Escadronul Moto la locul indicat şi cercetez acum Ovidiopol.

2. Din informaţiuni, inamicul este în retragere, în special spre Sud — Est.

3. Ce fac după ocuparea Ovidiopolului?

4. Este necesar ca să trimeteţi imediat elemente călări, care să întărească Esc. Moto.

Comandantul Detaşamentului
Maior. G.

Plotonul Ene, înapoindu-se din misiune, mi-a raportat că ajungând până în mijlocul Ovidiopolului, unde ardea o casă mare, nu s'a dus mai departe. L'am trimis din nou, pentru a executa ce-i ordonasem (străbaterea localităţii, până la Sud.

Recunoaşterea trimisă cu maşina, nu a găsit inamic şi i se spusese, de locuitori, că trupele ruse se retreseăseră către Odessa.

Plotonul Ene se întoarce şi el curând din recunoaştere, aducând în general aceeaşi informaţiune; în plus, faptul că în Ovidiopol existau ziua soldaţi ruşi răzleţi şi oameni înarmaţi

Intre timp vin două căruţe din partea de Est a Ovidiopolului, în care era şi o femee ce ştia bine moldoveneşte. Veneau dinspre gara Akarja (12—15 km. Sud-Vest Odessa), unde plecaseră să vândă grâne, dar acolo dând de trupe multe bolşevice, se înapoiau spre Celagleia. Insfârşit, dându-le un bilet că sunt liberi să meargă acasă, un tânăr de vreo 18 ani, plângea de bucurie şi mi-a sărutat repede mâna!

Am trimis pe Plot. Ene, cu o grupă Moto, să-mi păzească spatele la Calagleia şi totodată şi bărcile ce descoperisem.

După aceasta, cred că pe la ora 21—22, a sosit dinspre Calagleia şi Comandantul Esc. Moto, împreună cu plotonul ce avusese la dispoziţie. — Nu găsise nimic suspect în sat.

Dela Brigadă şi dela unităţile din urmă nici un ordin, nici un semn de viaţă.

Abia pe la ora 23, Locot. Năstăsescu, comandantul Plotonului din Grupul de Cercetare al Div. 14, trimite un călăreţ pentru a mă întreba dacă poate să vină şi el. Bineînţeles, l'am primit cu braţele deschise.

Noaptea a trecut fără incidente

In schimb a trebuit să reflectez asupra hotărârii şi atitudinii de adoptat pentru a doua zi.

Problema nu era așa de ușoară, în cazul când nu primeam nici un ordin. Incotro mă voiu dirija:

— către Sud-Est (Bugaz)?

— sau către Nord-Est (Odessa)?

Insfârșit, am considerat toate elementele și a trebuit să mă gândesc ce intenții pot atribui inamicului. Intr'adevăr, era mai logic ca inamicul să se retragă către Nord-Est, decât către Sud-Est, deoarece în spațiul peninsulei dela Sud, el nu mai putea duce o acțiune serioasă, iar scopul unei retrageri era tocmai o scurtare de front, ce nu se putea realiza decât apropiind frontul de Odessa.

Desigur că inamicul putea fi și la Sud-Est, dar în această parte nu se puteau găsi decât trupe întârziate în retragere sau elemente de sabotaj.

Detașamentul ce comandam era atât de slab, încât el nu putea activa decât pe o singură direcție, cu sonde și recunoașteri apropiate direcției ce-l interesa.

Deci chiar dacă ar fi existat inamic la Sud-Est, trebuia să-l neglijez, căci nu puteam activa și la Sud-Est și totodată la Nord-Est.

Mă hotărîsem astfel, net: reluarea acțiunii în zorii zilei de 16 Septembrie, către Odessa.

* * *

Inainte de reluarea acțiunii în dimineața de 16 Septembrie, mi se prezentau două cerințe:

— de a mă informa cât mai neîntârziat pe direcția Ovidiopol—Odessa;

— de a lua legătura cu trupele amice, în contact cu inamicul, la Nord.

Am hotârît ca, pe prima direcție, să trimit un ploton Moto, iar pe a doua direcție o patrulă călare.

Pentru fiecare patrulă, am întocmit o schiță și cu misiunea respectivă scrisă, iar la ora 4 am trimis patrula Moto și la ora 5 patrula călare, având misiunile:

— cea dintâi, sub comanda Lt. Bârloiu, să recunoască inamicul pe direcția Ovidiopol — valea Baraboi, după care să se înapoeze (la înapoere să lase un post de o grupă la liziera Sud Ovidiopol, în punctul ce se numește Moldova);

— a doua, sub comanda Plotonier Grigoraș, să se dirijeze pe direcția Ovidiopol — Alexanderhilf — Neuburg — Mariental,

pentru a recunoaşte inamicul şi a lua contact cu trupele proprii.

Odată cu trimiterea acestor patrule, am mai trimis un agent motociclist către Calagleia, pentru a căuta pe Şeful de Stat Major (sau pe un ofiţer dela Brigadă) şi a primi ordine. nsfârşit, mi se comunică să nu plec în acţiune, deoarece va veni Şeful de Stat Major la mine.

Acesta veni la ora 6, împreună cu comandantul Diviziunului călare al Grupului 61 Cerceture, şi fu de acord cu patrulele trimise.

Dela ora 6 la 7 s'a aşteptat constituirea detaşamentului însă nu a mai venit decât Plotonul din Grupul de Cercetare al Diviziei 21, comandat de Lt. Leu.

In acest timp, s'a înapoiat din misiune şi Locot. Bârloiu raportând că nu a găsit pe inamic, care s'ar fi retras către Nord-Est.

Şeful de Stat Major, găsind că este necesar să se mai trimeată o recunoaştere la Marea Neagră, în direcţia Gribowka Plotonul Moto Lt. Duca primeşte această misiune*); deasemeni este reţinut Plotonul călare Lt. Năstăsescu, pentru a face faţă unor anumite mişcări pe o înălţime dela Est Ovidiopol, ce s'au considerat a fi suspecte.

Cum constituirea Detaşamentului întârzia, iar contactul cu namicul încă nu se reluase, am insistat să intru în acţiune imediat, cu elementele ce le aveam disponibile: 2 Plotoane Moto + Plotonul călare Lt. Leu.

Şeful de Stat Major a fost de acord şi m'a autorizat să duc acţiunea mai departe, dar să aştept ordine la eşirea de Est a Oviodopolului.

La ora 7 am plecat.

In mijlocul localităţii, (un incident hazliu) îmi apare prin surprindere o căruţă, cu doi cai roibi frumoşi, condusă de un ostaş bolşevic.

Mă opresc, îl dezarmez, cercetez ce mai are (un butoi cu peşte, etc.), dar acum se punea problema pazei şi însoţirii acestuia, fapt care mi-ar fi irosit o motocicletă, ceeace nu era deloc convenabil (deja pierdusem ceva timp cu oprirea). L'am convins atunci, să meargă înapoi şi să se predea singur, la marginea de Nord a Ovidiopolului, asigurându-l că nu i se va

*) Acest ploton nu a mai revenit la Detaşament, fiindu-i dat o întrebuinţare în spatele frontului, de importanţă secundară.

întâmpla nimic. Bolşevicul era aşa de încântat, mai ales de ultima perspectivă, încât mi-a întins repede mâna (bineînţeles, politeţa camaraderească m'a obligat să i-o dau şi eu !). Când seara, m'am înapoiat din acţiune, am constatat că bolşevicul se ţinuse de cuvânt şi se predase singur !

Am eşit din Ovidiopol pe la liziera de Est (gară), pe şoseaua spre Odessa, însă după un km. a trebuit să mă opresc, conform dispoziţiunilor primite.

Deabia oprit însă, veni un agent Motociclist, care ne comunică ordinul să ne înapoiem la locul de plecare (liziera) Nord Ovidiopol.

Am întors cele două plotoane de Motociclişti, dar fusese o greşită transmitere de ordin a agentului : acesta trebuia să se ducă la liziera Sud Ovidiopol (Moldova), pentru a ridica postul ce-l instalasem acolo şi înţelesese ca întreg Escadronul să se înapoieze !

Am plecat din nou şi ajuns la Est de Ovidiopol mi s'a comunicat de a nu mă mai opri.

Insfârşit, eram descătuşat de atâtea servituţi şi peripeţii şi puteam pleca în acţiune !

Ajutat de comandantul Esc. Moto, ceà mai mare parte din acţiune am dus-o cu cele două Plotoane Moto.

Deşi Detaşamentul era aşa de redus ca forţă, totuşi dorinţa călăreţilor de a merge înainte, de a găsi pe inamic şi de a lupta, era foarte arzătoare.

Parcă nici nu era războiu !

Am şi acum în faţa ochilor, imaginea celor două plotoane ce înaintau pe salturi, pentru a se sprijini reciproc şi pentru a nu cădea deodată în ambuscada bolşevicilor. Parcă era . . . la un exerciţiu de luptă la Şcoala de Cavalerie Târgovişte, cu câţiva ani în urmă, cu foştii mei elevi (azi ofiţeri, ca Locotenentul Bârloiu), şi nici decum sângeroasa realitate a războiului.

In curând, contactul începu şi în scurt timp se capturează patru autocamioane, vre-o 10—15 prizonieri şi 10—15 indivizi înarmaţi.

Eu însumi, când coboram în Valea Baraboi, capturez un autocamion, care apăru prin surprindere (probabil înaintase camuflat prin aceasta vale). Am sărit imediat din maşină, am dezarmat pe şofeur (civil, însoţit de soţia sa) şi pe scurt, am aflat că mergeau la Ovidiopol să încarce zarzavat, lăsând acolo mâncare pentru lucrători. In maşină însă, mai erau o pereche

de bătrâni ruşi, ce se mutau dela Odessa la Ovidiopol ; ca să nu pierd preţioasa maşină (fie să nu risc a fi capturată de către trupele inamice, cât mai ales amice!), mă hotărîsem s'o iau după mine. Am dat jos din camion bătrânii, dar mi-a fost milă să-i las să meargă 10—15 km. pe jos şi i-am suit într'o căruţă ce întâmplator se ivise.

Chiar şi în războiu, se pun probleme de conştiinţă atunci când te afli chiar în faţa unei situaţii suspecte. Cu puţin înainte de acel incident cu autocamionul, s'a întâmplat un altul, cu o notă mult mai hazlie: la un moment dat, întâlnesc în drum un grup de cioloveci (vre-o 5-6), de vârste diferite, păziţi de un caporal T. R. Motociclist; opresc şi întreb ce este; mi se raportează că aceşti oameni ar fi tras foc în ostaşii noştri; mă uit la caporal, gras, voinic (advocat de meserie), tremurând aşa de rău, încât i se clătina chiar pistolul, ce se vroia să fie ameninţător către grupul de „franctirori", iar dealungul feţii, emoţia şi cu frica făcuseră făgaş unor mici râuleţe de sudoare! Desigur că era foarte uşor să fi dat ordin ca imediat să fie executaţi; luând energic la rost pe caporal, mi-a mărturisit că a auzit un singur foc, dar nu era sigur de unde provine!

După traversarea văii Baraboi, adevăratul contact cu inamicul, începu.

Plutonul comandat de Plotonierul Ene, imediat ce trece la Est de Valea Baraboi, este întâmpinat cu focuri trase din autocamioane. Trimit imediat şi Plotonul Lt. Bârloiu, la apariţia căruia inamicul a fugit.

Mi se mai raportează că inamicul ar fi putut fi căpturat dar . . . majoritatea puştilor-mitraliere, ale celor două plotoane, nu funcţionaseră! Frumoasă perspectivă! (mai ales că Plotonul călare Lt. Leu îşi întârzia apariţia).

Totuşi, acţiunea trebuia continuată şi încă repede!

Am trimis următorul raport:

Detaşamentul Moto
No. 16

3 km. Nord-Est
Baraboi 1
16 Sept. 1941, ora 9

către Brig. 7 Cav.

1. Până în prezent nu s'a luat contactul cu o trupă regulată inamică.

Două maşini cu fugari au deschis foc din direcţia Gross Liebental.

2. Cercetez regiunea Akarja - Gross Liebental.

3. Trimiteți restul detașamentului (Plotonul Duca și unitățile călări).

4. Înaintez, 2 prizonieri.

Comandantul Detaș.
Maior **G.**

După ce am trecut calea ferată (Bugaz— Odessa), la prima curbă a acesteia, m'am oprit la linia de salcâmi de pe creastă și am trimis Plotonul Plutonier Ene să recunoască șoseaua până în dreptul gării Akarja.

In acest timp, se prezintă la mine o patrulă de descoperire din Reg. 12 Roșiori, având ordin dela Brigadă să se pună la dispoziția mea. Am dat ordin sergentului comandant al patrulei ca, deplasându-se acoperit de linia de salcâmi ce ducea spre gara Akarja, să cerceteze acoperirile ce existau la această gară.

Plotonul Ene intră în acțiune, pe șosea, în dreptul gării.

M'am apropiat atunci, cu Plotonul Lt. Bârloiu, până la șanțul anticar, ce traversează șoseaua în regiunea gării Akarja ($1_1/^2$ km. Sud Gross Liebental).

De aci se vedea bine, cum inamicul căuta să ne facă față repede, debarcând elemente din autocamioane, care defilau în spatele viitoarei lor linii de contact.

De unde ne găseam, ne dam bine seama că suntem foarte aproape de limita de Sud-Est al noului front, schimbul de focuri de infanterie și mitraliere făcându-se aproape sub ochii noștri.

Am dat ordin, ca și Locotenentul Bârloiu să intre în acțiune, alăturându-se Plotonului Ene.

Situația devine grea, căci Detașamentul se reducea, la urma urmei la forța unei recunoașteri mai puternice (mai ales prin nefuncționarea a jumătate din puștile-mitraliere).

Un atac al inamicului ne-ar fi dat peste cap și în acest mod, veneam peste Brigadă, care nu și-ar fi găsit o linie de repliere decât la Nord-Vest de Valea Baraboi și deci la circa 15 km. înapoia liniei mele.

Imediat chiar, inamicul a deschis un intens foc de artilerie și mai ales de aruncătoare, la început în regiunea gării, apoi în fața noastră.

Am luat atunci hotărârea categorică, de a păstra linia şanţului anti-car, oricare ar fi reacţiunea inamicului.

In acest scop, am dat ordin ca cele două plotoane de Motocicliști să se replieze de pe linia atinsă (calea ferată dela Sud Gross Liebental) şi să ocupe şanţul anticar.

Şi nici nu puteam face altfel, deoarece inamicul începuse să atace, sprijinit de artilerie şi armament de însoţire şi se punea problema opririi atacului inamic, neapărat.

In această situaţie, apare Plotonul călare al Locotenentului Leu. Sosise la momentul oportun! I-am dat ordin să descalice în spatele unor şire de pae şi să ocupe dreapta şanţului anticar, deoarece inamicul schiţa o debordare prin acea parte (dinspre Alexandrowka).

Desigur că 4 puşti-mitraliere şi o piesă de mitralieră în plus, reprezentau ceva, totuşi eram slabi dacă inamicul monta un atac puternic.

Am raportat Brigadei:

Detaşamentul Moto
No. 17

2 km. Sud
Gross Liebental
16 Sept., 1941 ora 10,45

Către Brigada 7-a Cavalerie

1. S'a luat contactul cu inamicul la 1 km. Sud. Gross Liebental.

2. Inamicul este prevăzut cu mijloace puternice, faţă de Detaşament (2 Plot. Moto şi 1 Ploton călare, cu mijoace reduse) şi reacţionează ofensiv.

3. Este necesar să trimiteţi întăriri.

Comand. Detaşm,
Maior G.

Inamicul porneşte la atac, sprijinit de aruncătoare şi artilerie. Focul inamicului de armament de însoţire este bine dirijat, acela de artilerie însă, ne produce o mare satisfacţie, deoarece tragerea fiind prea scurtă, proectilele cad în capul atacatorilor inamici!

Intervenţia Plotonului Lt. Leu şi mai ales dârzenia cu care acest ofiţer şi-a condus luptătorii, au fost salvatoare, atacul ina-

micului fiind pironit*) (căci băgasem în luptă toate disponibilităţile, oprind ca „rezervă" o puşcă mitralieră, fără trăgător, pe care a ţineam în şanţul anticar, între mine şi comandantul Esc. Moto).

In această situaţie, inamicul nu a mai încercat să atace, continuând însă a trage cu artileria şi armamentul de însoţire.

Se stabiliră cele două linii adverse ale contactului, iar o turmă frumoasă de vite se plimba între linii, fără nici o preocupare, decât aceea a instinctului elementar al procurării hranei! Nu numai natura nu vrea să fie sensibilă la zbuciumul luptelor războiului, dar uneori chiar şi animalele!

Intre timp, apare Escadronul Căpitan Popovici**), din Gr. 61 Cercetare, împreună cu Maiorul Kociu comandantul Divizionului călare, acesta din urmă comunicându-mi verbal, ordinul Brigadei de a fi înlocuit.

Am retras din acţiune Esc. Moto, iar Plotonul Locot. Leu l'am pus la dispoziţia Maiorului Kociu, arătându-mi şi eu părerea asupra dispozitivului cel mai nemerit de luat (ca unul ce cunoşteam bine situaţia inamicului din faţă).

Totodată, a apărut şi avangarda Reg. 12 Roşiori, care a luat contactul cu inamicul dela stânga şanţului anticar (gara Akarja).

Am raportat Brigadei.

Detaşamentul Moto
No. 18

2 km. Sud
Gross—Liebental
16 Sept. 1941, ora 11'15

către Brigada 7 Cavalerie

1. — Detaşamentul Moto s'a menţinut pe linia raportată (şanţul anticar dela 2 km. Nord Gross—Liebental), cu toate atacurile inamicului, care a căutat să rupă linia.

---

*) Mai târziu, s'a afirmat că acest ofiţer nu şi-ar fi făcut complect datoria, deoarece ... a fost găsit mâncând pepeni într'o bostănărie! Este de întrebat: la ce oră s'a întâmplat aceasta şi de cât timp ofiţerul nu mâncase?

**) Ulterior, am aflat că acest Escadron ar fi primit, încă din noaptea de 15/16 Sept., misiunea de detaşament de descoperire. Nu am cunoscut aceasta şi nici n'am conlucrat cu vre-un element al acestui detaşament, elementele cele mai înaintate ale Brigadei fiind cu mine.

2. — Esc. Moto, fiind înlocuit de Esc. Cpt. Popovici, a fost restras şi se găseşte în rezervă la linia de sălcâmi dela 700 m. Sud de linia de luptă.

3. — Rog precizaţi dacă detaşamentul ce am comandat se mai menţine (Plotonul Lt. Leu l'am pus la dispoziţia Căpit. Popovici).

Comand. Detaşam,
Maior **G.**

Prezentându-mă la P. C. al Brigadei (pe care l'am găsit în Valea Baraboi), pentru a da lămuri şi pentru a preciza situaţia mea şi acolo, găsind pe D-nul Comandant al Brigadei şi Şeful de Stat Major, mi s'a mulţumit pentru acţiunea întreprinsă şi mi s'a comunicat că misiunea mea a încetat.

* * *

Acţiunea de urmărire şi de reluarea contactului din zilele de 15 şi 16 Septembrie, a trecut prea repede.

Şi aceasta nu numai pentrucă nu a durat mai mult, dar mai ales pentrucă nu am dus acţiunea mai departe — aşa cum sperasem şi în care scop plănuisem chiar cum să acţionez (gândindu-mă să manevrez în golul dintre Gross-Liebental şi Alexandrowka).

Am avut însă, una din cele mai mari satisfacţii de pe frontul Odessei, care a oferit aşa de puţine posibilităţi Cavaleriei de a opera în condiţiuni proprii armei!

Maior **Panait Găisseanu**

unoaşterea, întrebuinţarea îngrijirea şi conservarea harnaşamentului

Despre piele şi tăbăcitul ei.

Până la jumătatea secolului trecut industria pielăriei a fost bazată pe empirism. Diferite faze ale pregătirei pieilor erau chestiune de rutină din tată în fiu.

In trecut, mult timp, industria pielăriei s'a bucurat de o faimă îndoelnică.

Tăbăcitul era considerat ca o ocupaţie murdară, pe care — numai oameni desconsideraţi de societate — erau în măsură să se ocupe cu aceasta meserie, puţin atrăgătoare.

Explicaţia acestei lipse de simpatii se justifică astfel: Industria pielăriei a fost multă vreme întovărăşită de fenomenele cele mai murdare ale ocupaţiei oamenilor: până să fie lucrată pielea crudă intră în putrefacţie, apoi diferitele lucrări ale pielei se făceau, în câmp deschis, în apropierea râurilor, împrăştiind acel miros specific, care otrăvea viaţa oraşelor.

La aceasta se mai adăoga şi faptul că în timpul lucrului, se întrebuinţau materiale organice în descompunere, respingătoare pentru restul oamenilor, care — evident — au ţinut totdeauna la curăţenie.

Dar incetul cu încetul toate aceste neajunsuri au fost înlăturate. Lucrările au fost raţionalizate, iar în locul empirismului s'a simţit influenţa binefăcătoare a stiinţei. Astfel încât, dintr'o meserie desconsiderată, industria tăbăcăriei a devenit o preocupare stiinţifică întemeind alături de alte ocupaţiuni technice, o ramură distinctă a chimiei organice aplicate.

Dar în acelaşi timp tăbăcăria a rămas aceiaşi meserie extrem de grea şi delicată.

Pentru edificarea cititorilor noştri mi-am propus, ca într'o serie de articole să desvolt pe cât posibil pe înţelesul tuturor următoarele chestiuni.

1. Proprietăţile generale ale piei crude.
2. Transformarea pielii crude în piele gelatină.
3. Transformarea pielii gelatină în piele tăbăcită.
4. Analiza pielii.

* * *

Tratarea acestor chestiuni, care până acum n'au fost niciodată desvoltate în „Revista Cavaleriei" mi-a fost sugerată de Direcţia Superioară a Cavaleriei, în ideia că ofiţerii armei noastre trebue să cunoască şi technica materialelor întrebuinţate în armă şi în deosebi chestiunea pielei şi a pregătirei ei în legătură cu cunoaşterea, întrebuinţarea, îngrijirea şi conservarea harnaşamentului.

La Şcolile Militare ale armei, ar urma să se predea în câteva şedinţe, desvoltarea cunoştinţelor elementare în legătură cu pielăria. Aceste cunoştinţe ar trebui să fie complectate prin vizitarea unei întreprinderi de pielărie, pentru ca elevii să-şi poată da seama mai bine de diferitele şi delicatele operaţiuni de tăbăcirea pielei.

Apreciem astfel că rezultatele ar fi cât se poate de utile căci atunci când se cunoaşte truda ce se pune în pregătirea şi confecţionarea harnaşamentului, se va da mai multă atenţiune la îngrijirea şi conservarea acestuia, care costă atât de mult şi pe care — fiind un „bun" al statului, — trebue să-l îngrijim cu toată dragostea şi conştiinţa cuvenită, pentru a-l putea folosi cât mai mult timp posibil.

In speranţa orientărei tinerilor ofiţeri în această chestiune, am deschis în acest număr o serie de articole technice ce vor urma în numerile viitoare.

Colonel, **Eftime Cantea.**

APEL

către

toţi cetitorii Revistei Cavaleriei

Revista Cavaleriei urmăreşte ca în anul 1942, să dea posibilitatea cetitorilor săi, atât celor din arma cavaleriei, cât şi celor din celelalte arme ca să cunoască faptele vitejeşti pline de învăţăminte ale camarazilor, cari s'au luptat cu bărbăţie pe frontul de răsărit.

Au trecut şase luni decând bravii noştri călăreţi înscriu pagini de glorie, cari fac cinste armei noastre în special — armatei române în general — şi însăşi ţării întregi, căci faptele lor sunt cunoscute şi peste hotare.

Ele trebuesc cunoscute de toţi şi mari şi mici, iar Revista Cavaleriei, prin publicaţiunea sa, are această posibilitate.

Cunoscând spiritul de largă camaraderie, suntem siguri că acei cărora soarta le-a dat fericitul prilej de a lua parte la acţiuni, din cari cu toţii avem de învăţat, nu vor sta nici o clipă la îndoiale ca să împărtăşească şi camarazilor lor, măreţia clipelor trăite.

Ele vor servi de îndreptar viitoarelor operaţiuni, cari nu vor întârzia să înceapă şi vor fi cel mai înălţător prilej pentru educaţia sufletească a tinerelor generaţii.

Cu timpul, ca orice lucru, întâmplările se uită. Notate pe hârtie însă, ele vor rămâne nemuritoare, în cartea de aur a Neamului.

Facem astfel un călduros apel la toţi acei, cari prin comanda sau funcţia ce au îndeplinit în actualul război, pot aduce preţioasă lor contribuţie, pentru ca acţiunile la cari au participat, să poată fi cunoscute de toţi.

Articole se vor adresa „Direcţiei Superioare a Cavaleriei — Revista Cavaleriei", Bucureşti.

Se reaminteşte că începând din acest an, plata articolelor originale, a fost majorată dela 2000 la 3500 lei, coala tipar.

REDACŢIA.

„REVISTA CAVALERIEI"

COMITETUL DE DIRECȚIE

Președinte: General Pantazi C.

Membrii:
General Sănătescu M.
General Pleniceanu I.
General Racoviță M.
General Nicolescu C.
General Cialik Gh.
General Cocorăscu Tr.
Colonel Brătescu C.
Colonel Cantuniar Cr.
Colonel Codreanu I.
Colonel Munteanu Gh.
Colonel Măinescu V.
Colonel Teodorini

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte: Colonel Adrian Dimitriu-Șoimu

Membrii:
Colonel Sotir Gheorghe
Colonel Talpeș Const.
Lt.-Colonel Balaban Aurel
Maior Găisseanu Panait

Secretar: Căpitan Slăvescu Aurel

COMITETUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinte: Colonel Talpeș Constantin
Ajutor: Lt.-Colonel Petre Kirculescu
Ofițer cu tipografia: Maior Emil Dimitriu.

Costul abonamentului pe un an:

— **Pentru ofiţeri** . . . . . **200 lei**

— **„ biblioteci** . . . . . **300 lei**

Corpurile de trupă şi ofiţerii abonaţi cari până în prezent nu au achitat abonamentul, sunt cu insistenţă rugaţi a trimite neîntârziat plata abonamentului.

Corpurile de trupă şi serviciile sunt rugate să anunţe Administraţia Revistei asupra mutărilor de ofiţeri dintr'un corp în altul.

Condiţiunile ce trebue să îndeplinească un articol spre a fi publicat în Revista Cavaleriei:

— Subiectul lucrărei să fie conform cu prevederile arătate la scopul revistei.

— Să nu cuprindă polemici şi indiscreţiuni cari ar primejdui apărarea ţărei şi în fine să nu atingă disciplina sau să fie contrarii prestigiului armatei.

— Să fie semnate de autor sau pseudonim, cunoscut de redacţie.

— Articolele vor fi scrise la maşină la două rânduri cu ortografia Academiei Române şi pe o singură pagină, lăsându-se nescris 1/4 din stânga paginei.

Schiţele să fie făcute cu tuş negru.

Manuscrisele nu se înapoiază.